

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 9/2018

Cena \$ 2.50

SEPTEMBER 2018

Sousoší sv. Václava na Václavském náměstí v Praze

Slované do střední a západní Evropy přišli někdy v období mezi koncem 5. století a polovinou 6. století n. l. Vyznávali přírodní pohanská náboženství, proto se u nich o křesťanské svatosti nedá hovořit. Ve 2. polovině 6. století n. l. do střední Evropy vpadli Avari a Slovany si podmanili. Přitáhli ze střední Asie, byli to pohanští kočovníci. Centrem avarské říše byla pak uherská nížina v dnešním Maďarsku a Slovensku. Po vojenské porážce Avarů u Cařihradu roku 620 n. l. slovanské kmeny proti Avarům povstaly a vytvořily vojensky organizovaný kmenový svaz. Do svého čela si zvolily franckého kupce Sába. Ten jim vládl od roku 623 do roku 658 n. l. Pod Sábovým vedením se Slovane ubránili i proti útoku mocných Franků ze západu. V bitvě u bájněho Vogastisburku bylo Slovany roku 631 n. l. na hlavu poraženo vojsko franského krále Dagoberta. Ani knížete Sába však nelze považovat za křesťanského světce.

Po Sábově smrti se kmenový svaz Slovanů rozpadl a Slovane se znovu stali součástí avarské říše. Z tohoto područí je vysvobodila až po necelých 140 letech vojska franského krále Karla Velikého (* 747 nebo 748, † 814 v Cáchách). Roku 795 n. l. vojska Karla Velikého totiž zvítězila nad Avary a dobyla „hrnek“, tj. centrum avarské říše. Král Karel Veliký pak území dnešní Panonie prohlásil za marku (součást) franské říše. Roku 805 n. l. vpadl Karel Veliký vojenskou silou do Čech, aby si rok poté na Čechy vynutil placení tributu. Pád avarské říše pro naše slovanské předky znamenal mj. také zhroucení až do té doby neprůchodné hranice s okolním světem. Po jejím pádu do našich zemí přicházeli nejen kupci se vzácným zbožím, ale také křesťanští misionáři, kteří našim předkům hlásali Slovo Boží. Bohoslužby sloužili v latinském jazyku. Ani z tohoto období na našem území neznáme světce domácího ani cizího původu.

Prvními světci, kteří působili na území Velké Moravy, byli slovanští bratři sv. Konstantin-Cyryl a sv. Metoděj. Oba

jsou u nás až dosud velmi oblíbeni a s radostí uctíváni. Ve 2. polovině minulého století byli papežem prohlášeni za spolupatrony křesťanské Evropy. Ale nenarodili se na našem území, nýbrž řeckému otci v řeckém městě Thessaloniki (Soluň).

Oficiálně první světci, narozenou na území někdejší Velké Moravy, je kněžna sv. Ludmila, mučednice, (* cca 860, † 15. 9. 921). Svatá kněžna Ludmila je považována za zakladatelku neformálního, tj. opravdového křesťanství v Čechách. Byla pokračovatelkou misijní práce svatých bratrů sv. Konstantina-Cyryla a sv. Metoděje. Velmi přijatelné, logické a dosud málo známé vysvětlení důvodů zavraždění sv. Ludmily podal přibližně před 50 roky římskokatolický kněz P. František Borák. Otiskli jsme je v Hlasech národa - viz „Mojmírovci, Přemyslovci a Slavníkovci“, část 1–6, Hlasy národa No 9/2015 až No 2/2016.

Zajímavou, ale v Čechách a na Moravě dávno zapomenutou světicí je sv. Dobroslava, která je ve Španělském království známá pod jménem sv. Eurosia, nebo také Orosia. Měla se narodit roku 864 v Čechách, měla být dcerou českého vévody Mojslava. Ve svých 8mi letech se stala oboustranným sirotkem, načež ji adoptovala budoucí světice kněžna sv. Ludmila. Dobroslava byla roku 877 pokřtěna, a ve svých 16ti letech roku 880 v zastoupení provdána za budoucího panovníka spojeného království Aragón a Navara prince Fortunia Garcése. Na cestě do španělského města Yebra bylo české svatební poselstvo, vybavené bohatými dary, v nepřehledném terénu hor téhož roku 880 přepadeno a oloupeno tlupou muslimských Maurů. Vznešení členové družiny a vojáci byli v krátkém boji pobiti, princezně Dobroslavě byl nabídnut potupný život v harému náčelníka lupičů. Když tuto možnost odmítla s poukazem na to, že je řádně provdanou křesťankou, byla také zabita. Za svatou ji prohlásil, jak bylo tehdy zvykem, biskup místní diecéze. Platnost svatořečení sv. Dobroslavy-Eurosie-Orosie, panny a mučednice, potvrdila počátkem

Sv. Václav na votivním obraze arcibiskupa Jana kardinála Očka z Vlašimi ze 14. století

20. století Kongregace ritů v Římě. Svátek sv. Dobroslavy-Eurosie-Orosie se ve španělské provincii Jaca slaví 25. června, v provincii Tarragona byl její svátek z administrativních důvodů přeložen do oktávy sv. Jana Křtitele. Španělé sv. Dobroslavu-Eurosii-Orosii, pannu a mučednici, uctívají jako českou světicí.

Kněžna sv. Ludmila měla zásadní vliv na křesťanskou výchovu svého vnuka Václava Svatého, knížete, mučedníka a ochránce české země. Svatý Václav se narodil pravděpodobně roku 907, jako mučedník křesťanské církve zemřel vědomě a dobrovolně dne 28. 9. 935 ve Staré Boleslavi. Zabili ho v nerovném boji osobní strážci jeho bratra Boleslava, když předtím on sám Boleslava přemohl, ale nezabil, ani nezranil. Podle výsledků odborného průzkumu, provedeného v minulém století MUDr. Emanuel Vláček, byl sv. Václav mužem statné postavy, ramenatý, svalnatý, dobře rostlý, symetrické a pohledné tváře.

Pokračování na str. 14

Na titulní straně:

Myslbekova jezdecká socha sv. Václava na Václavském náměstí v Praze

Svatý Václave, vévodo české země, nedej zahynouti nám ni budoucím!

Svatý Václave, vévodo české země,
kníže náš, pros za nás Boha,
svatého Ducha! Kriste, eleison.

Ty jsi dědic české země,
rozpomeň se na své plémě,
nedej zahynouti nám ni budoucím,
svatý Václave! Kriste, eleison.

Pomoci my tvé žádáme,
smiluj se nad námi,
utěš smutné, zažeň vše zlé,
svatý Václave! Kriste, eleison.

Nebeské jest dvorstvo krásné,
blaze tomu, kdo tam dojde,
v život věčný, oheň jasný
svatého Ducha. Kriste, eleison.

Maria, Matko žádoucí,
tys Královna všemohoucí,
prosiž za nás, za křesťany,
svého Syna, Hospodina! Kriste, eleison.

Andělé svatí nebeští,
raďte nás k sobě přivésti,
tam, kde chvála nepřestává
věčného Boha. Kriste, eleison.

Všichni svatí, za nás proste,
zahynouti nám nedejte,
svatý Vite, svatý Norberte,
svatý Zikmunde, svatý Prokope,
svatý Vojtěše, svatý Jene Nepomucký,
svatá Ludmilo, svatá Anežko,
svatý Václave! Kriste, eleison.

Bohu Otci chválu vzdejme,
svatým křížem se žehnejme:
ve jménu Otce i Syna jeho
i Ducha Svatého. Kriste, eleison.

Sv. Václav - dřevorez Michaela Florianiana

Modlitba za národ

Všemohoucí věčný Bože,
na přímělu svatého Václava,
dědice české země,
přijmi naše prosby za ty,
kteří: nám vládnou: dej jim
ducha moudrosti a prozíravosti;
ať respektují Tvůj spravedlivý řád,
hájí lidskou důstojnost
a život každého člověka
od početí až do přirozené smrti;
ať podporují zdravou rodinu
založenou na celoživotním
věrném svazku muže a ženy;
ať poctivě spravují svěřený majetek
a svým jednáním dávají
dobrý příklad celé společnosti;
ať jsou zodpovědní vůči dalším generacím,
probouzejí touhu po dětech
a jejich dobré výchově.
Nás pak naplňuj Svatým Duchem
abychom svým životem přispívali
ke šťastné budoucnosti národa
a zodpovědně rozhodovali.
O to prosíme skrze Krista, našeho Pána.
Amen.

*Svatováclavský chorál - Kancionál č. 830
Jedna z nejstarších českých duchovních písní,
jejíž původní verze pochází z 12. století*

LITURGICKÁ ČTENÍ

25. neděle v mezidobí - 23. září 2018

1. ČTENÍ - Mdr 2, 12a.17-20

Čtení z knihy Moudrosti.

Bezbožníci řekli: „Čihejme na spravedlivého, podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. Zkoušejme ho soužením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsudme ho k hanebné smrti, zda najde ochranu, jak říká.“

2. ČTENÍ - Jak 3, 16-4,3

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Milovani! Kde vládne nevraživost a sobeckost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shora je však především čistá, dále pokojná, shovivavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Ti, kdo usilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost. Z čeho vznikají války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte; zabijíte a nenávidíte, a přesto nemůžete dosáhnout ničeho; bojujete a válčíte, ale nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a nic nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplýtvat na své rozkoše.

EVANGELIUM - Mk 9, 30-37

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš a jeho učedníci sestoupili z hory a procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Poučoval totiž své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dny po své smrti vstane.“ Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat. Potom přišli do Kafarna. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?“ Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší. Ježíš se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.“ Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá: a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

**Slavnost sv. Václava, mučedníka,
hlavního patrona českého národa
28. září 2018**

1. ČTENÍ - Mdr 6,9-21

Čtení z knihy Moudrosti.

Vládcové, k vám se obrazení má slova, abyste se naučili moudrosti a neklesli. Ti totiž, kdo svatě střeží svaté příkazy, budou uznáni za svaté, ti, kdo jsou o nich poučeni, najdou ospravedlnění. Buďte tedy žádostivi mých slov, mějte po nich touhu, a poučíte vás. Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těm, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časné přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starostí. Vždyť sama obchází a hledá ty,

kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc. Neboť její začátek je zcela upřímná touha poučit se, chtít se poučit je láska k ní, láska k ní je zachovávat její přikázání, dbát o přikázání je zajistit si nesmrtnost, nesmrtnost pak dává místo u Boha. A tak touha po moudrosti přivádí ke kralování. Vládcové lidí, když se tedy těšíte z trůnů a žezel, čtete moudrost, abyste kralovali navěky.

2. ČTENÍ - 1 Petr 1,3-6; 2,21b-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. Je pro nás připraveno v nebi; protože totiž máte viru, chrání vás Boží moc a vede ke spáse, která se má ukázat nyní v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. 'On nezhrěšil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.' Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevě kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni.

EVANGELIUM - Mt 16,24-27

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

26. neděle v mezidobí - 30. září 2018

1. ČTENÍ - Num 11, 25-29

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin sestoupil v oblaku a mluvil k Mojžíšovi; vzal z ducha, který spočíval na něm, a dal ho sedmdesáti mužům starcům. Když na nich duch spočinul, dostali se do prorockého vytržení, ale později se to už nestalo. Dva muži z nich zůstali v táboře, jmenovali se Eldad a Medad. I na nich spočinul duch, neboť byli mezi těmi, kdo byli písemně určeni. Nevyšli však do stánku úmluvy a dali se do prorokování v táboře. Tu přiběhl jeden chlapec a oznámil Mojžíšovi: „Eldad a Medad prorokují v táboře.“ Jozue, syn Nunův, Mojžíšův služebník od mládí, řekl: „Pane můj, Mojžíši, zabraň jim v tom!“ Mojžíš mu odpověděl: „To tak žárlíš kvůli mně? Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky, kéž by dal Hospodin spočinout svému duchu na nich!“

2. ČTENÍ - Jak 5, 1-6

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Nuže tedy, vy boháčů: plačte a naříkejte nad strastmi, které na vás přijdou. Vaše bohaté zásoby hnijí a vaše šatstvo rozežirají moli. Vaše zlato a stříbro rezaví, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Hromadili jste si majetek i v tyto poslední dny.

Ale mzda, o kterou jste ošidili sekáče, kteří vám požali pole, ta mzda křičí a křik vašich ženů pronikl k sluchu Pána zástupů. Na zemi jste hýřili a oddávali se rozkošim, krmili jste se i tehdy, když už už nastávala řež. Odsoudili jste spravedlivého a připravili ho o život - a on se vám nebrání.

EVANGELIUM - Mk 9, 38-43.45.47-48

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jan řekl Ježíšovi: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.“ Ježíš však řekl: „Nebráňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi. Kdokoli vám podá číši vody proto, že jste Kristovi, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu. Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do nehasitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko, vyloupni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehyne a oheň nehasne.“

27.neděle v mezidobí - 7. října 2018

1. ČTENÍ - Gen 2, 18-24

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin Bůh řekl: „Není dobré, že člověk je sám. Udělám mu pomocníka, který by se k němu hodil.“ Hospodin Bůh uhnětl z hlíny všechnu divokou zvěř a všechno nebeské ptactvo a přivedl je k člověku, aby viděl, jaké jim dá jméno: takové mělo být jejich jméno, jak by všechny živočichy pojmenoval. A člověk dal jméno všem krotkým zvířatům, nebeskému ptactvu a veškeré divoké zvěři, ale pro člověka se nenašel pomocník, který by se k němu hodil. Tu Hospodin Bůh seslal na člověka hluboký spánek, a když usnul, vzal jedno z jeho žeber a to místo uzavřel masem. Hospodin Bůh pak ze žebra, které vzal z člověka, vytvořil ženu a přivedl ji k člověku. Ten zvolal: „To je konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla. Bude se nazývat manželkou, neboť z manžela byla vzata.“ Proto muž opustí otce i matku a přidrží se své ženy a budou jeden člověk.

2. ČTENÍ - Žid 2, 9-11

Čtení z listu Židům.

Bratři! Vidíme, že Ježíš, který byl trochu ponížen pod anděly, protože vytrpěl smrt, je korunován slávou a ctí, aby z milosti Boží za všechny lidi podstoupil smrt. Bylo jistě vhodné, aby ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, přivedl do slávy mnoho synů tím, že utrpením zdokonalil původce jejich spásy. Vždyť ten, kdo posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, mají stejný původ. Proto se neostýchá nazývat je svými bratry.

EVANGELIUM - Mk 10, 2-16

Slova svatého evangelia podle Marka.

Přišli farizeové a zeptali se Ježíše, smí-li se muž se ženou rozvést, chtěli ho tím přivést do úzkých. Odpověděl jim: „co vám přikázal Mojžíš?“ Řekli: „Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se.“ Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal

tento příkaz! Na začátku při stvoření však Bůh 'učinil lidi jako muže a ženu'. 'Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk.' Už tedy nejsou dva, ale jeden. A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!' V domě se ho učedníci ještě jednou na to zeptali. Řekl jim: „Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizo-ložství.“ Matky přinášely k Ježíšovi děti, aby jim požehnal. Ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebráňte jim, neboť takovým patří Boží království. Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.“ Bral je do náručí, kladl na ně ruce a žehnal jim.

28.neděle v mezidobí - 14. října 2018

1. ČTENÍ - Mdr 7, 7-11

Čtení z knihy Moudrosti.

Modlil jsem se, a byl mi dán rozum. prosil jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal. Ji jsem dal přednost před žezly a trůny a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic. Nesrovnával jsem s ní neocenitelný drahý kámen, protože všechno zlato je vzhledem k ní jen troška písku a za bláto lze počítat vedle ní stříbro. Miloval jsem ji nad zdravím a krásu, chtěl jsem ji mít raději než denní světlo, poněvadž nehasne její záře. Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra a skrze ni nespočetného bohatství.

2. ČTENÍ - Žid 4, 12-13

Čtení z listu Židům.

Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a pronásí soud i nad nejvnitřnějšími lidskými myšlenkami a hnutími. Není tvora, který by se před Bohem mohl ukrýt, před jeho očima je všechno nahé a odkryté a jemu se budeme zodpovídat.

EVANGELIUM - Mk 10, 17-30

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se Ježíš vydával na cestu, přiběhl nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš přikázání: 'Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nevydáš krivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!'“ On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“ Oni užasli ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohlédl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.“ Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný. A tak mnozí první budou poslední a poslední první.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. srpna 2018

Politické události

Zeman udělí třem padlým vojákům medaili Za hrdinství

Prezident Miloš Zeman udělí třem českým vojákům, kteří zemřeli při teroristickém útoku v Afghánistánu, in memoriam medaili Za hrdinství. Vyznamená je o státním svátku 28. října, uvedl na Twitteru mluvčí Pražského hradu Jiří Ovčáček.

Armádní speciál dopravil těla padlých vojáků do Česka. Prezident se účastnil smutečního aktu na pražském letišti. Rotný Martin Marcin (36), desátník Kamil Beneš (28) a desátník Patrik Štěpánek (25) zemřeli při patrole v okolí základny Bagrám v afghánské provincii Parván. Vojáci, kteří byli povýšeni do hodnosti štábních praporčíků, budou pohřbeni s vojenskými poctami.

Ministerstvo pro ně chystá ještě další ocenění, padlí vojáci dostanou in memoriam nejvyšší resortní vyznamenání Kříž obrany státu. Spolubojovníci padlých vojáků se se svými kolegy rozloučili při odletu stroje ze spojenecké základny Bagrám.

Zeman, který je vrchním velitelem ozbrojených sil, vyjádřil hlubokou lítost nad úmrtím tří českých vojáků. Zároveň zdůraznil, že by to podle něj nemělo odradit od úsilí nadále bojovat s mezinárodním terorismem. Prezident postupuje podobně jako před čtyřmi lety, kdy při útoku v Afghánistánu zemřelo pět českých vojáků. I tehdy Zeman všechny in memoriam vyznamenal medailí Za hrdinství.

Sucho je na 92 % území České republiky, letos je dosud nejhorší

Rozloha Česka, kterou postihlo sucho, dosáhla v polovině srpna svého dosavadního letošního maxima. Vysoké teploty v kombinaci s nedostatkem srážek způsobily, že na 63 procentech území je stav sucha extrémní či výjimečný, celkově je sucho na 92 procentech území, vyplývá ze zprávy vědeckého týmu InterSucho, kterou ČTK poskytl bioklimatolog Miroslav Trnka. Rozloha České republiky je 78.866 kilometrů čtverečních, sucho tedy postihlo přes 72.000 kilometrů.

"Nejvíce se zhoršila situace v povrchové vrstvě 0 až 40 centimetrů, kde došlo k nárůstu zasaženého území o 30 procent proti předchozímu týdnu," řekl Trnka. Plošně se tak současný stav začíná vyrovnávat suchu ze srpna 2015, které bylo v novodobé historii nejhorší. "V půdě momentálně chybí nejvíce mezi 40 až 80 milimetry vody. Na její doplnění by bylo potřeba podstatně větší množství srážek nejlépe v podobě dlouhodobého mírného deště," uvedl Trnka.

Vzhledem k tomu, že letos byla již třetí zima po sobě, kdy se nenaplnil půdní profil, tenčí se i zásoby podzemních vod. Podle Trnky víceméně koresponduje tento stav hydrologického sucha s oblastmi, kde bývají dlouhodobější deficity půdní vlhkosti. Nejhorší jsou na tom místa na severu jižní Moravy a Vysočiny, východní a severní Čechy. Bez rizika sucha je

pouze malá oblast na severovýchodě republiky u hranic se Slovenskem.

Česká republika si připomněla srpen 1968

V demonstraci proti premiéru Andreji Babišovi (ANO) a jeho vládnímu hnutí se proměnil pietní akt před budovou Českého rozhlasu k připomenutí obětí invaze vojsk Varšavské smlouvy do Československa, od kterého uplynulo 50 let. Babiš za hlasitého pískotu mluvil o tom, že svoboda v Česku není ohrožena. Předseda Senátu Milan Štěch (ČSSD) odsoudil útoky na veřejnoprávní média a zdůraznil nutnost jejich ochrany. Srpnové události roku 1968 připomněla v celé republice řada pietních a vzpomínkových akcí, výstav či koncertů. Vyvrcholením vzpomínkových akcí byl koncert na Václavském náměstí.

Babiše před ČRo vypískalo několik stovek lidí už při příchodu. S odkazem na jeho údajnou spolupráci s komunistickou Státní bezpečností přítomní skandovali například "estébáku ven", "hanba" nebo "táhni domů". Projevy nesouhlasu doprovázely i proslov šéfa Sněmovny Radka Vondráčka (ANO). Potlesku se při kladení věnců dočkali naopak zástupci Konfederace politických vězňů nebo ODS a KDU-ČSL. Podle opozičních politiků pískotem lidé ukázali obavy z návratu komunistů k moci. KSČM při hlasování o důvěře podpořila Babišovu vládu ANO a ČSSD.

Místopředseda lidovců Daniel Herman prohlásil, že vláda s komunisty je hanba. Jeho stranický kolega Jan Bartošek podotkl, že odporu lidí rozu-mí. Vondráček v reakci zdůraznil, že KSČM

ve vládě není. Komunisté se podle něj zachovali rozumně, když umožnili vznik koaličního kabinetu ANO a ČSSD.

V celé republice se konaly výstavy, koncerty, vzpomínková a pietní shromáždění. Na pražském Václavském náměstí přiblížil atmosféru roku 1968 koncert, který začal ve 20:00. Oběti okupace si lidé připomněli při shromáždění u pomníku Jana Palacha, kde od 22:00 hořela symbolická pochodně. V kostele Matky Boží před Týnem odsloužil mši za oběti okupace litoměřický biskup Jan Baxant.

Policie požádala o vydání poslance KSČM Zdeňka Ondráčka ke stíhání

Policie požádala o vydání poslance KSČM Zdeňka Ondráčka ke stíhání. Informaci České televize potvrdil ČTK předseda mandátového a imunitního výboru Sněmovny Stanislav Grospič (KSČM). Ondráček ani Grospič ČTK neřekli, kvůli čemu chce policie Ondráčka stíhat. Podle serveru Novinky.cz se případ týká Ondráčkových výroků o někdejším kandidátovi na prezidenta Michalu Horáčkovi.

Ondráček řekl na dotaz ČTK, že neví, kvůli čemu může policie žádat o jeho vydání. "Až to přijde, já se s tím seznámím," dodal. Poznamenal, že to vnímá jako předvolební boj. "Policie ČR požádala Sněmovnu o vydání pana Ondráčka k trestnímu stíhání. Předpokládám, že v souvislosti s mým trestním oznámením. Pan Ondráček, navzdory dokumentům, které jsem zveřejnil, mě označil za spolupracovníka StB (komunistické Státní bezpečnosti) a veksláka," uvedl na twitteru Horáček. Ondráček obvinil

v médiích koncem loňského roku během kampaně před lednovými prezidentskými volbami Horáčka ze spolupráce s StB. Horáček jakoukoli spolupráci s StB popřel a na poslance Ondráčka podal začátkem tohoto roku trestní oznámení. Policie sice později vyšetřování odložila, ale podle serveru Novinky.cz státní zastupitelství policii případ vrátilo.

Senát podpořil unijní zákaz jednorázových plastových výrobků

Senát podpořil unijní zákaz plastových výrobků na jedno použití, které lze nahradit cenově přijatelnými produkty z jiných materiálů. Na rozdíl od vlády tak podpořil i zákaz plastových vatových tyčinek. Ministr životního prostředí Richard Brabec (ANO) senátorům přislíbil změnu stanoviska v této věci.

Senátoři po obsáhlé debatě podpořili také snížení spotřeby plastových nápojových kelímků a nádob na potraviny, v obecné rovině pak také sběr plastových nápojových lahví. Evropská komise chce po členských státech, aby do roku 2025 zajistily sběr 90 procent jednorázových plastových lahví od nápojů, například prostřednictvím systémů vratných záloh.

Cílem navrhované směrnice EU je snížit znečištění oceánů plasty. Evropská komise kvůli tomu chce zakázat jednorázová plastová brčka nebo nádobí. V případě hygienických vložek, vlhčených ubrousků a balonků chce stanovit způsob jejich likvidace. Návrhy by podle propočtů EK měly k roku 2030 snížit znečištění nyní zakazovanými deseti plastovými výrobky v mořích o více než polovinu a ušetřit spotřebitelům asi 6,5 miliardy eur.

Ze Slovenska

Zeman a Kiska jeli společně historickým vlakem

z Hodonína do Topoľčianek
Prezidenti České republiky a Slovenska Miloš Zeman a Andrej Kiska jízdu historickým vlakem z Hodonína do slovenských Topoľčianek uctili sté výročí vzniku Československa a památku prvního československého prezidenta Tomáše Garrigue Masaryka.

Zeman na společné tiskové konferenci zdůraznil, že s nikým se nesetkává tak často a tak rád jako s prezidentem a svým přítelem Andrejem Kiskou. „To, že jsme přátelé neznamená, že se ve všem shodujeme. Neznám přátele, kteří by se ve všem shodovali,“ konstatoval. Zeman připomněl, že před Kiskovým odchodem z funkce pozval slovenského prezidenta do Lán. Před vstupem do stranické politiky Zeman dal Kiskovi radu. „Vladimír Mečiar měl vtipné stupňování slova nepřítel: první stupeň nepřítel, druhý stupeň úhlavní nepřítel a třetí stupeň koaliční partner. Je to pravda,“ zopakoval Zeman bonmot, který vyřkl už mnohokrát předtím. Kisku zároveň varoval před stranickými partnery. „Občas se stane, že členové tvé vlastní strany jsou první, kteří ti budou mydlit schody a okopávat kotníky,“ dodal. Kiska za rady poděkoval.

Říkejte o tom mladým, aby se to už nestalo, apeloval Kiska

v projevu k srpnu 1968

Slovenský prezident Andrej Kiska vyzval při příležitosti 50. výročí vojenské invaze do Československa k pevnému spojení s EU a NATO. V projevu, který vysílala slovenská i česká veřejnoprávní

televize, apeloval na pamětníky, aby vyprávěli události ze srpna 1968 mladším ročníkům. Český prezident Miloš Zeman k výročí okupace nevystoupil.

„Je povinností dnešních demokratických politiků chránit naši svobodu, možnost rozhodovat o naší budoucnosti bez obav z toho, že naše rozhodnutí zlomí hrubá síla. Proto potřebujeme spojence se stejnými hodnotami a stejným respektem ke svobodě, právům lidí a k demokracii,“ uvedl Kiska. „Takové spojence máme v EU a NATO, dvou pilířích naší prosperity a bezpečnosti,“ prohlásil.

Ve svém projevu varoval také před ztrátou paměti národa. „Okupaci naší země vojsky Varšavské smlouvy odsuzují tři pětiny Slovenska, ale přibývá těch, kteří o ní vědí málo. Prosim proto učitele, rodiče a pamětníky, aby si našli čas a s mladými lidmi se podělili o své vzpomínky a zkušenosti,“ uvedla slovenská hlava státu.

Na úvod svého projevu slovenský prezident připomněl, jak šokující události srpna 1968 pro tehdejší obyvatele Československa byly. „Kdo by byl uvěřil, že jednou nás budou okupovat armády tzv. spřátelených zemí? Uvěřili bychom tomu, že vrcholné představitelé našeho státu okupanti zatknou? Ale opravdu se to stalo,“ zmínil. Připomněl, že v zemi, kde se do té doby šířila naděje na svobodnější život, zabili okupanti desítky nevinných obětí.

Ekonomika

Průzkum: Pět hodin denně by chtěla pracovat téměř polovina Čechů

Pětihodinovou pracovní dobu by v rámci svého zaměstnání ocenilo 45 procent Če-

chů. To ji pasuje mezi nejžádanější z netradičních benefitů, které fungují ve světě. Kratší pracovní doba by pro pětinu zaměstnanců znamenala méně stresu a přispěla by ke zvýšení pracovní pohody, vyplývá z průzkumu společnosti Up ČR mezi 525 zaměstnanci.

Po Francii či Německu dorazil tlak na kratší pracovní týden i do Česka. Odboráři chtějí prosadit zkrácení pracovního týdne o 2,5 hodiny. V některých zahraničních firmách jdou ale ještě dále a mluví o pětihodinové pracovní době.

Průměrná týdenní pracovní doba v ČR mírně klesá, loni se snížila na 41,1 hodiny proti 42 hodinám v roce 2003. Zatímco zaměstnanci odpracovali v průměru 39,3 hodiny týdně, podnikatelé 44,1 hodiny. Odbory požadují zkrácení pracovní doby o 2,5 hodiny týdně na 37,5 hodiny při zachování stávajícího příjmu. Zájem o zkrácení pracovní doby je mezi zaměstnanci podobný napříč věkovými skupinami, ocenili by je muži i ženy. Z průzkumu dále vyplynulo, že 40 procent zaměstnanců by ocenilo jako pracovní benefit také neomezenou dovolenou.

Zkrácení pracovní doby na pět hodin loni zavedla například německá firma Rheingans Digital Enabler. Před dvěma lety k němu přistoupila americká společnost Tower Paddle Boards a zařadila se poté na seznam nejrychleji rostoucích firem ve Spojených státech. „Vedle zvýšení produktivity si firmy od podobných kroků slibují také snížení stresu zaměstnanců a zlepšení rovnováhy mezi profesním a osobním životem,“ uvedla ředitelka obchodu společnosti Up ČR Petra Gubíková.

Podle průzkumu ohledně dalších benefitů by například 22 procent zaměstnanců ocenilo maséra přímo na pracovišti a další by uvítali možnost využití psychologa nebo kurzy jógy. Další variantou jsou volnočasové poukázky či systémy tzv. cafeterii, které respektují individuální potřeby a zájmy zaměstnanců. V rámci nich preferují zaměstnanci ke zmírnění stresu nejvíce masáže a wellness.

Do zemí EU míří stále větší podíl českého exportu

Do zemí Evropské unie míří čím dál větší podíl českého exportu. V letošním prvním pololetí stoupl podíl unie na celkovém tuzemském vývozu meziročně o půl procentního bodu na 84,2 procenta. Ještě v letech 2012 a 2013 to bylo 81 procent. Za první pololetí roku se celkový export zvýšil pouze mírně, o 0,2 procenta, na 2,15 bilionu korun. Klesá vývoz do Asie a Severní Ameriky. Vyplývá to z údajů Českého statistického úřadu. Vláda přitom již v roce 2012 schválila exportní strategii ČR pro roky 2012 až 2020, jejímž hlavním cílem bylo snížit závislost českého vývozu na EU.

Vývoz tuzemských firem mimo EU v pololetí klesl o 2,7 procenta. Do Asie putovalo o devět procent českého zboží méně, do Severní Ameriky o 2,3 procenta méně. Export do EU naopak vzrostl o téměř procento. Zatímco vývoz do Německa stagnoval, více zboží plynulo například do Rakouska (+1,8 procenta) či Francie (+1,1 pct). O celou čtvrtinu se zvýšil vývoz do severní Afriky. "Nejvíce se meziročně zvýšil český export do Alžírsko, a to o 89 procent na 2,19 miliardy korun. Následují Irsko, Bělo-

rusko, Egypt a Singapur s růstem exportu o více než 30 procent," dodala Eva Veličková ze Svazu průmyslu a dopravy.

Lidé zažádali o téměř půlku peněz na státní půjčky na bydlení

Lidé během jediného dne zažádali o téměř polovinu peněz, které letos stát vyčlenil na státní půjčky na bydlení. Během prvního dne programu zájemci podali 256 žádostí za 299,2 milionu korun. ČTK to řekla mluvčí Státního fondu rozvoje bydlení Karolína Smetanová. O státní půjčku až dva miliony korun na rekonstrukci nebo pořízení nového bydlení mohou žádat mladé rodiny do 36 let. Příjem žádostí bude podle Smetanové pokračovat i v dalších dnech, zatím je pro letošní rok vyčleněno asi 650 milionů korun.

"Zhruba tři čtvrtiny žádostí byly doručeny osobně. Největší zájem byl o úvěry na výstavbu rodinného domu v maximální výšce dva miliony korun. Příjem žádostí se obešel bez jakýchkoli komplikací," řekla mluvčí.

Někteří lidé čekali kvůli podání žádosti o půjčku už od večera před pobočkami fondu v Praze a Olomouci. Smetanová ráno uvedla, že v 06:30, tedy zhruba 90 minut před spuštěním programu, čekalo na obou místech shodně něco přes sto zájemců. Po spuštění programu se ale podle ní podařilo zaměstnancům fondu lidi poměrně rychle odbavit a po 08:30 se už delší fronty netvořily.

"Fond se rozhodl, že bude přijímat žádosti až do výše jedné miliardy korun. Očekáváme, že ne všichni, kteří tu žádost podají, nakonec podepíší úvěrovou smlou-

vu. Protože předběžný zájem byl opravdu velmi vysoký, tak budeme žádat Poslanec-kou sněmovnu o navýšení rozpočtu, a to ještě letošního," dodala během dne Smetanová.

Kurzovní lístek 28. 8. 2018 (střed)

EUR, 1	25,720
Kanada, 1	16,999
USA, 1	21,963

Kultura

Na festival pro krajany v Banátu odjel téměř půlkilometrový vlak

Téměř 1300 návštěvníků a účinkujících odjelo z nádraží Praha-Smíchov na sedmý ročník kulturního festivalu Banát v Rumunsku. Více než 30 interpretů zahraje v jedné z tamních českých vesnic Eibentalu, někteří vystoupí už při cestě téměř půlkilometrovým vlakem. Kromě koncertů Emmy Smetany, kapel Švihadlo nebo Vasilův Rubáš se mohou lidé těšit na přednášky či besedy. Pořadatelé chtějí festivalem pomoci místním českým krajanům v těžké finanční situaci.

Organizátor Štěpán Slaný minulý týden na tiskové konferenci zdůraznil, že akce není jen hudebním festivalem, ale má charitativní podtext. "Lidé tam jedou hlavně pomoci, utratit nějaké peníze u místních, kteří nabízejí služby a ubytování, pracují jako brigádníci. Běžná rodina si na festivalu vydělá tři až čtyři měsíční platy. Průměrný činí asi 6000 korun měsíčně a spotřební ceny jsou stejné jako u nás," poznamenal.

Přednášky a diskuse povedou například Janek Rubeš o podvodech v Praze, cestovatel a spisovatel Ladislav Zibura nebo poslanec Jan Farský (STAN). Promítány budou například dokumen-

tární filmy Obrazy starého světa režiséra Dušana Hanáka nebo studentský snímek Piemule od Jany Ševčíkové. Na projektu se znovu podílí společnost Kladenská dopravní a strojní, IDS Cargo a České dráhy. Národní dopravce a jeho dceřiná společnost ČD Cargo poskytly 15 vagonů, celkem jich je 18 a táhnou je dvě lokomotivy. Na slovenských hranicích soupravu přebere maďarský státní dopravce MÁV a rumunský CFR.

V mnohonárodnostním Banátu žijí v šesti českých vesnicích necelé dva tisíce lidí. Do oblasti české emigranty pozval v 19. století podnikatel Maďarli pod příslibem slušných výdělků a dalších výhod, kterých se však nikdy nedomohli. Vzhledem k izolovanosti si krajané udrželi ojedinelou komunitu v divoké přírodě.

Československý festival představí tradice, kulturu i gastronomii

Československý festival, který se uskuteční 8. a 9. září na pražském Staroměstském náměstí, bude oslavou 100. výročí založení Československa. Akce nabídne kulturní program, setkání s československými legionáři či bývalými sportovci nebo ukázky tradičních řemesel z obou zemí. V Betlémské kapli a Karolinu pak budou moci lidé ochutnávat národní speciality či zhlédnout výstavy. Na tiskové konferenci to řekl ředitel festivalu Jiří Král.

Pořadatelé chtějí zejména představit tradice, kulturu, řemesla, gastronomii i další oblasti života v obou zemích programem, který má potenciál zaujmout všechny věkové kategorie a kromě Čechů a Slováků i cizince. "Domnívám se, že bychom měli

ctit tradice, především národní. Jsou základem každé společnosti. Dnes na to trochu zapomínáme. To je důvod, proč jsme se pustili do organizování Československého festivalu, první největší veřejné oslavy výročí 100 let Československa v Praze pro veřejnost," řekl Král.

Hudební program nabídne pestrou žánrovou směs. Zahrají například Kamil Střihavka a Leaders, Vladimír Mišík & Etc., ze slovenských interpretů pak folklórní soubor Limbora nebo Fats Jazz Band. Chybět nebudou ani taneční vystoupení nebo módní přehlídky. Na Staroměstském náměstí budou i stánky, které budou prezentovat regionální produkty a tradiční řemesla. "Lidé uvidí při práci například kováře, tkalce, rytce, výrobce keramiky, panenek ze šustů, dřevěných nástrojů, plstěných klobouků, brašnáře či drátěníka," uvedl Král.

Srpen 1968 připomenou nové knihy českých i zahraničních autorů

Padesáté výročí dramatických událostí 21. srpna 1968 v Československu připomenou nové knihy českých i zahraničních autorů, které vycházejí v těchto dnech. Patří mezi ně například román spisovatele Jana Kmenty Bludiště cti nebo analytické Kořeny tragédie od historika Vladimíra Čermáka. Tématem se zabývají také v zahraničí, nakladatelství Argo vydává publikaci Pražské jaro, průlom do nového světa historika Martina Schulze Wesela. Autentická reportáž Petry Behrensové, korespondentky východoberlínského magazínu NBI, vychází ve zpracování Václava Junka pod názvem Sedm vůní jara 1968. ČTK o tom informova-

li vydavatelé titulů.

V autobiografickém románu Bludiště cti zachycuje Kment, jak invaze vojsk Varšavské smlouvy v srpnu 1968 ovlivnila celé Československo a změnila i život jedné české rodiny. Vypravěčem je syn vojáka z povolání, který spáchal týden po vpádu spojeneckých armád sebevraždu a nechal po sobě jen velmi nejasné vysvětlení svého činu. "Tuhle knihu jsem psal víceméně z nutnosti, to téma se mi vnutilo a já najednou nebyl schopný pracovat na ničem jiném, žádné jiné téma se mi nepoddávalo a já si najednou uvědomil, že je to vlastně moje povinnost zpracovat tuhle látku, které jsem se až dosud podvědomě vyhýbal. Prostě se mi to vnutilo. Je v tom nejenom kus mojí osobní a rodinné historie, je v tom i kus historie tohoto národa, a tak trochu i celé Evropy," uvedl Kment.

Do kin přichází nové životopisné drama Jan Palach

K padesátému výročí srpnové invaze byl uveden do kin nový životopisný snímek Jan Palach. Premiéru měl v 95 kinech v České republice a desítkách kin na Slovensku.

Tento nový česko-slovenský film mapuje život a názory mladého studenta na události ve společnosti po vpádu spojeneckých vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968. Cílem filmu je přinést lidský pohled na postavu Palacha a tím dát divákovi prostor na svůj vlastní názor.

V hlavní roli studenta Jana Palacha se představil mladý český herec Viktor Zavadiš, pro kterého je tento snímek debutem. Kromě něho si ve filmu zahrály populární české herečky Zuzana Bydžovská, Denisa Barešová a Kristína

Kanátová.

Režisérem filmu je Robert Sedláček, který má za sebou více úspěšných projektů (Pravdivá lži, Rodina je základ státu). Autorkou původního scénáře je spisovatelka Eva Kantůrková, kameramanem je talentovaný Ján Šuster. Autorem hudby k filmu je Michal Rataj.

"Jan Palach byl jeden z mnohých, kteří si sáhli na život pro svoje ideály a přesvědčení. Stala se z něho ikona, která svým odkazem je stále aktuální. Natočili jsme film o událostech, které výrazně poznamenaly naši historii," dodal režisér filmu Robert Sedláček.

Životopisný film Jan Palach vznikl díky produkci společnosti Arina Film ve spolupráci s RTVS, Českou televizí a Cinemart. Finančně ho podpořili Audiovizuální fond a Český státní fond kinematografie.

Sport

Atletické ME v českém podání - trápení a medailový závěr

Několik dnů zmaru a trápení a pak medailový závěr, takové bylo atletické mistrovství Evropy v Berlíně z českého pohledu. Bilanci zachraňovaly ženy - oštěpařka Nikola Ogrodníková, chodkyně Anežka Drahotová a maratonkyně Eva Vrabcová Nývltová. Tradiční české opory končily zklamané. Zklamání ale byli i někteří zahraniční favorité, jiní naopak zářili. A v organizaci poněkud vážla pověstná německá preciznost.

České úspěchy se nakumulovaly do druhé poloviny mistrovství. Odstartovala je Ogrodníková, která po letech stagnace završila životní sezonu stříbrem. Stejnou odmě-

nu si za letitý boj s nepřízní osudu nadělila chodkyně Drahotová. A Vrabcová pak českým rekordem potvrdila, že se z nešťastné běžkyně na lyžích stala spokojenou a úspěšnou vytrvalkyní.

Příslibem do budoucna mohou být výkony mladých atletů. Do finále postoupily osmnáctiletá tyčkařka Amálie Švábíková i dvacetiletá výškařka Michaela Hrubá, osmý skončil v desetiboji jednadvačetiletý Jan Doležal. Největším příjemným překvapením bylo i pro šéftrenéra - Tomáše Dvořáka osmé místo půlkaře Lukáše Hodbodě, který do šampionátu vstupoval jako outsider a nakonec postoupil do finále.

Kornfeil parádní vikend v Brně korunoval třetím místem

Jakub Kornfeil obsadil třetí místo v motocyklové Velké ceně České republiky a počtvrté v kariéře se v mistrovství světa probojoval na stupně vítězů. Po premiérovém vítězství v kvalifikaci bojoval v Brně do posledních metrů o první triumf v životě, ten si ale v dramatickém závodě zajistil Ital Fabio Di Giannantonio a před pětadvacetiletým Čechem projel cílovou čarou i Španěl Arón Canet. Karel Abraham na 18. místě v královské třídě MotoGP nebodoval, při sedmáctém startu v české Grand Prix se poprvé radoval z prvenství Ital Andrea Dovizioso. "Byl to neuvěřitelný vikend. Až na dnešní ranní warm up jsme byli neustále v desítce, což potvrzovalo, že máme rychlost i formu. Je to nejlepší výsledek kariéry. Třetí místo doma je mnohem víc než vítězství na jinačí trati," řekl Kornfeil.

Podle České tiskové kanceláře připravila Jana Korečková. Olomouc, Česká republika

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Nikaragua: Tisíce lidí pochodovaly na podporu katolické církve, konec protestů v nedohlednu

Tisíce lidí vyšly v prvním srpnovém týdnu do ulic hlavního města Nikaraguy na podporu katolické církve, která je prostředníkem v procesu národního dialogu mezi vládou a opozicí. Vláda totiž obviňuje katolické biskupy, že straní opozici a podporují protesty. K pochodu v metropoli Managua se připojili i věřící ostatních denominací a i lidé nepatřící k žádné církvi.

Předseda Komise pro národní dialog biskup Carlos Avilés uvedl, že církev zůstává otevřená všem, kdo potřebují útočiště, a připomněl, že „církev bude nadále podporovat dialog, i kdyby měla být kvůli tomu kritizována.“

Katolická církev v Nikaragui působí jako prostředník v rozhovorech mezi opozicí a vládou. Vyzývá k ukončení násilí na obou stranách, nicméně je kritická ke způsobu, jakým vláda potlačuje protesty.

Biskupská konference Nikaraguy také rozhodla, že se nebude účastnit „Dní v diecézích“, které předchází Světovému dni mládeže v Panamě. V dopise zasláném organizačnímu výboru děkují, že byli vybráni jako jedna z hostitelských zemí, ale vzhledem k současné politické situaci nepředstavuje Nikaragua bezpečné místo pro poutníky.

Na protesty také zareagovala vláda USA, která odsoudila pokračující násilí a porušování lidských práv režimem Daniela Ortegy. Dále oznámila, že zruší víza představitelům nikaragujské vlády zodpovědným za násilné potlačení protestů.

Protesty proti vládě Daniela Ortegy a jeho manželce a viceprezidentce Rosarii Murillové začaly v dubnu kvůli neúspěchu reformy sociálního zabezpečení. Demonstranti dále poukazovali na zneužívání prezidentské funkce a korupci a vyzvali manžele Ortegovy, aby odstoupili.

Tvrďá reakce ze strany vládních sil měla dosud za následek více než 360 mrtvých, přes 2 tisíce zraněných a stovky zatčených. Během té doby došlo také k útokům na představitel církve a nejméně v sedmi případech k znesvěcení kostelů.

Opatská benedikce na Strahově v Praze

Královská kanonie premonstrátů na Strahově slavila 15. srpna na Slavnost Nanebevzetí Panny Marie opatskou benedikci. Z rukou kardinála Dominika Duky ji přijal P. Daniel Peter Janáček, který se stal novým strahovským opatem a nahradil tak po 31 letech P. Michaela Josefa Pojezdného, který v červenci dovršil věk 75 let.

„Sešli jsme se při nejstarším svátku Panny Marie, který se slaví v církvi – při Nanebevzetí Panny Marie, abychom byli svědky opatské benedikce zde, ve Strahovském klášteře, na Sionu, tam kde odpočívá svatý Norbert, zakladatel řádu, ale také muž velké reformy a církve,“ uvedl na začátku své promluvy kardinál Duka. Kardinál připomněl význam Strahovského kláštera také v souvislosti s repatriací kardinála Josefa Berana, jehož cesta do katedrály vedla přes Strahov, kde se konala modlitební vigilie, neboť zde na Strahově zaznělo jeho významné kázání o poslání církve, pravdivé a přítomné ne nenávistné.

Dále připomněl, že se jedná vlastně o první opatskou benedikci v době svobody, po pádu komunismu, neboť P. Michael Josef Pojezdný byl benedikován ještě tajně v době nesvobody církve.

Dále uvedl, že „posláním strahovského opata není jenom bohoslužba v krásném chrámě, určitá reprezentace a zpřítomnění církve, ale je to těžký úkol, protože vstupujeme do života druhé etapy a jsme svědky toho, že mnohé se v celé společnosti, nejenom v naší zemi, zachvívá v základech... A je potřeba si uvědomit, že poslání opatů – abbas, tj. otec, je i v současné církvi důležité.“

Poté kardinál Duka obrátil pozornost k mariánské účtě a vyzdvihl roli ženy v církvi. Uvedl, že „neexistuje křesťanství bez mariánského kultu“, neboť to je Boží lid, který tvoří chrám, kde roste mariánská účta, od Efezského koncilu, kde byla Panna Maria provolána theotokos - Bohorodičkou, prostupuje Panna Maria celými našimi dějinami. „Bůh je láska. Všichni jsme se učili lásce a nebyli jsme z ní ani zkoušeni. Devět měsíců jsme byli pod srdcem matky. A to je důvod, proč první vystoupí u Panny Marie její mateřství.“ Když jsme byli malí, utíkali jsme se pod máminy sukně, a tak i Panna Marie se stává naším útočištěm a tato slavnost není nějakým folklorem, ale skutečná součást naší křesťanské věrouky, křesťanské antropologie, která takto chápe člověka a takto chápe roli muže, ženy.

Po promluvě kardinála Duky proběhl obřad benedikce, při kterém P. Daniel Peter Janáček přijal insignie svého úřadu: mitru, prsten, který je znamením věrnosti, a pastýřskou berlu.

Na závěr slavnosti vyjádřil nový opat své poděkování a uvedl, že chce pokračovat v díle svého předchůdce P. Michaela Josefa Pojezdného. Za své opatské heslo si vybral citát ze Starého zákona z knihy Nehemjáše: „*Gaudium Domini fortitudo nostra*“, tj. „Radost z Hospodina bude vaší záštitou“ (Neh 8.10). Sám k tomu uvedl: „Jsem rád, že jsem našel v Bibli také toto spojení. Poté, co Ezdráš, Nehemiáš a kněží chválili Boha, řekli lidu: 'netruchlete a neplačte... jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké víno...'“

Nový opat P. ThLic. PhDr. Daniel Peter Janáček, PhD., O.Praem. je původem ze Slovenska, kde se už jako malý chlapec seznámil s premonstrátským řádem, ale celý jeho kněžský život je spojen s pražskou arcidiecézí. V letech 1996-1998 působil v Římsko-katolické farnosti u kostela sv. Norberta v Praze 6 Střešovicích a před svým zvolením do funkce opata působil jako administrátor ve farnostech Praha 17 Řepy a Úhonice.

Strahovským opatem byl zvolen na konci letošního června za předsednictví generálního opata premonstrátského řádu Thomase Antona Handgrättingera O.Praem. P. Daniel Peter Janáček se tak stal 71. strahovským opatem.

Nahradil tak dosavadního strahovského opata Michaela Josefa Pojezdného O.Praem., který byl do čela strahovské kanonie premonstrátů zvolen poprvé ještě tajně v období komunismu 29. září 1987, a pak opětovně na další období v letech 1999 a 2013. V letošním roce 2018 mu skončilo vzhledem k věku funkční období (75 let).

Anna Kolesárová bude blahověčena v Košicích 1. září 2018

Mučednicí čistoty je nazývána Anna Kolesárová, která bude již 1. září letošního roku zapsána do seznamu blahoslavených. Slavnost blahověčeni se bude konat na Stadiónu TJ Lokomotiva v Košicích a očekává se více než 30 000 poutníků. Anna Kolesárová zemřela v pouhých 16 letech jako oběť válečného zločinu spáchaného vojákem Rudé armády. Annin krátký a jednoduchý život a hlavně svědectví její oběti je pro všechny pozváním ke svatosti.

Podle zpráv České biskupské konference

Světové setkání rodin v Irsku

Papež František rodinám: Jste nadějí církve a světa

Návštěvou papeže Františka v Irsku o víkendu 25. a 26. srpna skončilo 9. Světové setkání rodin. Papež se sešel s představiteli státu a církve, ale těžištěm jeho návštěvy bylo setkání s rodinami. Během sobotního Festivalu rodin povzbudil rodiny, aby byly „majákem“, který vyzařuje radost z Boží lásky do světa skrze malá gesta dobroty. V neděli Svatý otec navštívil mariánskou poutní svatyni v Knocku a na závěr své návštěvy sloužil v dublinském Phoenix parku společnou mši svatou během které, při úkonu kajicnosti, pronesl dlouhý výčet proseb o odpuštění, ve kterých se obrátil k Bohu i k lidem. Další Světové setkání rodin se bude konat v roce 2021 v Římě.

Návrat po 38 letech

Irsko, kde se 76% obyvatel hlásí ke katolickému vyznání, navštívila hlava katolické církve naposledy v roce 1979, kdy davy nadšeně vítaly Jana Pavla II. Papež František přiletěl v letadle společně se sedmdesáti novináři, kterým během cesty řekl: „*Bude to moje druhé Světové setkání rodin: první bylo ve Filadelfii. Jsem rád s rodinami a jsem rád za tuto cestu. Další důvod, který se dotýká mého srdce, je, že se vracím do Irska po 38 letech. Byl jsem tu v roce 1980, abych tu téměř tři měsíce procvičoval angličtinu. A mám na to pěknou vzpomínku.*“

Hlavní témata návštěvy Irska

V centru pozornosti papežovy návštěvy Irska bylo téma rodiny a Svatý otec využil této příležitosti k reflexi nad apoštolskou exhortací „*Amoris Laetitia*“.

Vzhledem k událostem, které jeho cestě předcházely a ke kterým se vyjádřil ve svém listu adresovaném Božimu lidu, bylo velmi živé a diskutované bolestné téma zneužívání nezletilých představiteli církve, neboť Irsko patří mezi země, kterých se tento problém velmi dotýká. Součástí papežovy návštěvy tedy mj. také bylo neoficiální setkání s osmi oběťmi zneužívání.

Dalším tématem bylo připomenutí myšlenky z poslední apoštolské exhortace „*Gaudete et exsultate (Radujte se a jásejte)*“, že svatost je určená pro každého. Proto papež uctil během přesunu do katedrály relikvie ctihodného Matta Talbota, nazývaného také „svatým pijanem“, neboť do svého obrácení ve 28 letech se utápěl v alkoholu, ale dokázal svůj život změnit, svými skutky se stal „svatým od vedle“, a nyní je považován za patrona obětí alkoholové závislosti.

Festival rodin

Ve večerních hodinách se v sobotu papež František sešel s rodinami na stadionu Croke Park v rámci Festivalu rodin. Večer, kterého se zúčastnilo až 80 000 lidí, byl plný tance, hudby a zazněly také písně v podání italského nevidomého tenoristy Andrey Bocelliho.

Festivalu se zúčastnila také česká delegace a o své dojmy se podělila Marie Oujezdská, ředitelka Národního centra pro rodinu:

„*Tříhodinový program začal přesně v 18.30 hodin. Od začátku bylo patrné, že pořadatelé chtěli pomoci projekci na pozadí pódia i vystoupeními ukázat pestrost a krásu přírody, života lidí a nezapomenout přitom na historii: v grafice promítané na plátně se objevily na úvod motivy z tzv. Book of Kells, což je jeden z nejstarších evangeliářů na světě, nyní uchovaný v Dublinu. A*

logo na většině tiskových materiálů je inspirováno symbolem Nejsvětější Trojice, který používali první irští křesťané. Pestrost života lidí vyjadřovaly krásou tance, hudbou a zpěvem všechny generace: neobvyklé bylo například společné vystoupení dvou sborů – žen starší generace a dětí.“

O své svědectví se přišlo podělit také pět rodin z různých koutů světa a nadnesly tak různé problémy, se kterými se současné rodiny potýkají:

Odpuštění, které předpokládá opuštění a darování a které je první ze tří důležitých slov „promiň, děkuji, prosím“.

Využívání sociálních sítí k budování vztahů v rodině, např. k překonávání vzdáleností.

Vzájemná láska a víra, které pomáhají překonat následky války a ztráty domova.

Solidarita pomáhající obnovit život a obrodit naději.

Začínat v manželství stále znovu.

Papež František ve své promluvě vysvětlil, že život v rodině je zdrojem svatosti. Svatost není jen pro pár vyvolených, ale je v tičnosti přítomná v srdci všech rodin, které nabízejí lásku, odpuštění a milosrdenství, když vidí, že je to potřeba.

Papež pak udělil rodinám pár praktických rad, neboť stačí i malá a jednoduchá gesta, odpuštění obnovované každý den, pro děti je velmi důležité vidět, že si rodiče odpouští. Nezapomněl také zdůraznit význam prarodičů, neboť „společnost, která neocení prarodiče, je společností bez budoucnosti.“

Na závěr vše rodinám vzkázal: „Vy, rodiny, jste nadějí církve a světa!...S vašim svědectvím evangelia můžete pomoci Bohu k realizaci jeho snu.“

Setkání s rodinami proběhlo ve velmi radostném a přátelském duchu.

Návštěva mariánské svatyně v Knocku

V neděli 26. srpna 2018 dopoledne navštívil papež nejnavštěvovanější mariánské poutní místo Irska v obci Knock na severu země. V kapli Zjevení se tiše modlil a poté věnoval na památku své návštěvy Madoně, které svěřil všechny oběti sexuálního zneužívání, zlatý růženec.

Před svatyní na něho čekalo asi 45 000 věřících, kteří si vyslechli papežovu promluvu před modlitbou Anděl Páně. Na závěr své promluvy pozdravil papež také obyvatele Severního Irska a ujistil je o své náklonnosti a blízkosti v modlitbě.

Závěrečná mše svatá ve Phoenix Parku

Světové setkání rodin vyvrcholilo závěrečnou mší svatou v dublinském Phoenix Parku, do kterého při deštivém a chladném počasí dle odhadů dorazilo asi 300 000 lidí, což je méně, než se očekávalo.

Na začátku mše svaté požádal papež ve své rodné španělštině během úkonu kajicnosti o odpuštění a následoval dlouhý výčet proseb.

Na závěr mše svaté kardinál Kevin Farrell oznámil místo konání příštího Světového setkání rodin: „*Svatý otče, s velkou radostí nyní oznámím celém světu vaše rozhodnutí, že se příští Světové setkání rodin bude konat v Římě roku 2021, tedy na páté výročí vydání Amoris Laetitia.*“

Podle zpráv České biskupské konference

Výroční piknik České misie 26. srpna 2018

Začínáme tradičně mši svatou

Na dálku se spojujeme se světovým setkáním rodin v Irsku

O zábavu se naživo stará populární skupina „Borůvky“

Po celé odpoledne hraje DJ Tony, který nechybí téměř na žádné naší akci

Nejen chlebem žije člověk, a tak nabízíme české a slovenské knihy

Tombola má víc jak 120 cen - každý pátý los vyhrává

Jako hosté tančí „Besídka“ a „Sohajka“ z Ústředny Moravských Spolků

Pro děti je k dispozici nafukovací skákadlo a mnoho zajímavých her

Do nekonečna se smaží populární bramboráky

Na všechny strany voní opékané domácí klobásky

Tradičně se točí chlazené Plzeňské pivo, nechybí české Mattoni kyselky

Oblíbené jsou i langoše s různou oblohou

A zde se nabízejí všechny dobroty letošního pikniku

Obětavé ženy z misie napekly spoustu zákusků a pečiva

Naše kuchařky nabízejí velmi žádané kynuté a bramborové knedlíky

Spokojení návštěvníci pikniku hoduji celé odpoledne až do večera

Sousoší sv. Václava na Václavském náměstí v Praze

Socha sv. Václava ve Svatováclavské kapli
v katedrále sv. Víta v Praze
(dílo Petra Parléře ze 14. století)

Dokončení ze str. 2

Na jeho tělesných pozůstatcích byly nalezeny stopy zranění způsobené buď bojem, anebo bojovým výcvikem. Současníkům Václava Svatého byla známa Václavova rozhodnost, odhodlanost a mimořádná statečnost. Za účelové lži je proto nutné považovat pomluvy a výmysly komunistické i nacistické propagandy. Právem byl sv. Václav už po svém zavraždění považován za patrona, nebeského přímluvce a ochránce české země. Zobrazován byl buď prostovlasý nebo s kovovou přilbicí na hlavě, s kopím a s praporem v pravé ruce a s rytířským štítem v ruce levé, jako voják stojící na zemi, anebo sedící na koni.

Také v katolickém Rakousku-Uhersku byla úcta ke sv. Václavovi, patronu a ochránci české země, na patřičně vysoké úrovni. Proto se představitelé české země roku 1879 rozhodli přenést původní kamennou jezdeckou sochu sv. Václava z Václavského náměstí v Praze na pražský Vyšehrad a nechat zhotovit sochu novou. Veřejná soutěž na novou sochu byla vypsaná roku 1894. Práce na

nové soše pak byly svěřeny osvědčenému představiteli monumentálního realismu a zakladateli novodobého českého sochařství Josefu Václavu Myslbekovi. Ten na soše začal pracovat už v roce 1887. Od samého začátku si dával záležet na důkladném propracování všech detailů sochy. Na svěřeném mu díle pracoval více než 30 let, až do své smrti. Společně s ním na tomto monumentálním díle pracovali arch. Alois Dryák a sochař Celestýn (Celda) Klouček. Původní model byl mnohokrát změněn, časem byla jezdecká socha sv. Václava doplněna o 4 stojící sochy významných českých světců a světic. Jsou to sv. Ludmila, sv. Vojtěch, sv. Prokop a sv. Anežka. Svatí Konstantin-Cyril a sv. Metoděj do projektu zahrnutí nebyli, svatá Dobroslava také ne...

Sousoší měří na výšku i s Václavovým kopím 7,2 m. Vlastní socha sv. Václava váží něco kolem 5,5 tuny a celé sousoší je zhotoveno z bronzu. Zajímavostí je skutečnost, že předlohou pro tvář sv. Vojtěcha byla tvář významného arcibiskupa Františka Schönborna. Pohlédnete-li do tváře sv. Prokopa, uvidíte tvář samotného sochaře J. V. Myslbeka.

Cislování bronzového odlitku sochy sv. Václava
v ateliéru J. V. Myslbeka v roce 1905

Sv. Vojtěch - detail sochy z Myslbekova
sousoší sv. Václava

Zajímavostí je také skutečnost, že při zhotovování sochy se nechal její autor ve vojenské jízdně překračovat koněm, aby viděl, jakým způsobem a v kterých místech se při chůzi napínají svaly zvířete. Modelem mu byl 7letý armádní hřebec jménem Arda.

Sousoší sv. Václava a českých světců stojí v horní části Václavského náměstí v Praze, nedaleko od Národního muzea. Letopočet 28. 10. 1918, zasazený do kamenné dlažby před pomníkem, byl odhalen dne 27. října 1935. Dne 16. 8. 1995 bylo toto významné sousoší nařizením vlády České republiky prohlášeno národní kulturní památkou.

*S využitím internetu připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

* * *

Dobrotivý Bože, prosíme Tě,

abys pro zásluhy svatého Václava
všemu lidu naší země žehnal,
abychom jako náš svatý patron
i my zbožně žili,
abychom se jako svatý Václav
dostali z vlasti pozemské
do vlasti nebeské! Amen.

79. MORAVSKÝ DEN

Polky
Valčíky
Moderní

Vystupují
skupiny
Dospělých
a Děti

Neděle 30. září 2018

10.00 dopoledne - Mše svatá

2.00 odpoledne - Kulturní program

Potom následuje taneční zábava

Lithuanian World Center

14911 127th Street, LEMONT, IL 60439

Dar \$ 20.00 na osobu

V předvečer v sobotu 29. září 2018 od 7.00pm

Taneční zábava

Vystupuje Jiří Helán s Kapelou

Dar \$ 20.00 na osobu

Pro více informací navštivte naše webové stránky:

www.UnitedMoravianSocieties.org

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbeglobal.net

***Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service***

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Úmrtní oznámení

*Pánem života a smrti byl po těžké nemoci
povolán na věčnost náš milovaný bratr a strýc, pan*

Anton Koscelnik

Narodil se 6. září 1952 v Košické Belej na Slovensku.

Po vychození základní školy se vyučil krejčím.

Pracoval však potom jako závozník nákladního auta,
jehož řidičem byl Alojz Tkáč, pozdější košický arcibiskup.

Po ukončení základní vojenské služby nastoupil
jako průvodčí osobních vlaků u Slovenské dráhy.

Za ilegální pašování náboženské literatury z Polska
mu hrozilo zatčení, soud a vězení.

Využil zahraničního zájezdu do Turecka a odešel do exilu. V roce
1985 se dostal do Spojených států a
v roce 1990 získal americké občanství.

Po pracovním úrazu v továrně odešel do invalidního důchodu.

V poslední době statečně bojoval se zhoubnou leukémií.

Byl hluboce věřícím křesťanem, ctitelem Mariánským
a aktivním členem Slovanské misie v Chicagu.

Často přisluhoval u oltáře, předčítal Písmo svaté,
organizoval modlitební společenství, poutě a

angažoval se v mnoha duchovních i kulturních podnicích
pořádaných slovenskou krajanskou komunitou

jak při farnosti sv. Šimona na ulici Kalifornia tak
v klášteře sester benediktinek u Sedmibolestné Panny Marie.

Dlouhé roky vystupoval jako sv. Mikuláš
na slovenských štědrých večerech před Vánocemi.

Rád se vracel na rodné Slovensko ke své rodině
a také zprostředkovával styk věřících z Chicaga
s vysokými církevními představiteli na Slovensku.

Také rád navštěvoval Českou misii v Ciceru a
poslze v Brookfieldu a zapojoval se do jejích aktivit.

Na věčnost odešel opakovaně posilován svátostí nemocných.

Krátce před smrtí upřímně vyznal svoji katolickou víru
a přijal Tělo Páně, aby v síle tohoto pokrmu

putoval až k branám věčnosti.

Zemřel nad nedělním rámem 5. srpna 2018.

Pohřeb žehem byl privátní.

Rozloučili jsme se s ním při zádušní mši svaté
v kostele České misie v Brookfieldu v pátek 17. srpna.

Jeho popel bude uložen v rodné zemi na Slovensku.

*Děkujeme všem, kdo jste mu pomáhali v době jeho těžké nemoci
a děkujeme těm, kteří se s ním přišli rozloučit na poslední cestě
a děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenete v modlitbě.*

Sourozenci na Slovensku:

Štefan Koscelnik, bratr

Olga Koscelniková, sestra

Mária Sklenárová, sestra s rodinou

a rodina Špaldonova v Crystal Lake v USA

Bolestná vzpomínka

*4. září 2018 tomu bude šest roků, kdy byl
Všemohoucím Bohem povolán na věčnost
naš milovaný tatínek a dědeček, pan*

Josef Přitasil

Narodil se 19. prosince 1925 v Miřeticích v Čechách
Byl členem a funkcionářem řady
krajanských organizací v Chicagu,
byl předsedou Národního svazu Českých katolíků,
byl dlouholetým členem České misie v Chicagu.
Zemřel 4. září 2012

*Také vzpomínáme na naši milovanou
maminku a babičku, paní*

Růženu Přitasilovu

Zemřela 23. dubna 2018

*Kěž jim dá Pán věčné odpočinutí.
Děkujeme všem, kdo si na ně vzpomenu v modlitbě.*

dcery Rosemarie a Jane
a synové Joseph a John s rodinami

Vděčná vzpomínka

*30. září 2018 uplyne osmnáct let od chvíle, kdy byl Pánem
života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel,
tatínek, bratr, strýc a přítel, pan*

Julius Maňkoš

Narodil se 12. srpna 1933 v Kapušanech u Prešova na Slovensku a pocházel z pěti dětí. Hluboce věřící rodiče mu vstúpili do srdce víru v Boha a lásku k lidem, které jej provázely po celý život. Po okupaci Československa Sovětskou armádou v roce 1968 odešel se svou rodinou za svobodou do USA. Zde prošel mnoha zaměstnáními a jako starostlivý otec se pečlivě staral o svou manželku a tři syny. Mimo to byl aktivní v mnoha krajanských organizacích. Celý život byl poznamenán hlubokou vírou v Boha a vroucí láskou k Panně Marii. V naší krajanské komunitě v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru po dlouhá léta konal službu lektora a kostelníka. Jeho tělo nyní odpočívá v milované rodné zemi na Slovensku v Prešově.

*Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována v sobotu
29. září 2018 v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu.
Děkujeme všem, kdo si na našeho milovaného manžela,
tatínka a bratra spolu s námi vzpomenu v modlitbě*

Mária Maňkošová, manželka
Ján, Juraj a Nik, synové
Mária Maňkošová, sestra

Vroucí vzpomínka

*Letos 2. září 2018 uplyne již čtrnáct let,
kdy nás opustil milovaný manžel,
otec a dědeček pan*

Josef Hrudkaj

narozený v Tuří Remetách na Podkarpatské Rusi.
Jeho popel je uložen na hřbitově
Královny Nebes v Hillside, IL

*Mše svatá za něho bude obětována v sobotu 1. září 2018
v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu.
Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenu s námi.*

S láskou věrně vzpomínají

Anežka Hrudkajová, manželka
syn Tony s rodinou
dcera Anežka s rodinou

*Česká Misie v Chicagu
Vás srdečně zve na tradiční*

Pout' na Holy Hill

*na Svatý Kopeček ve Wisconsinu
v neděli 7. října 2018*

Odjezd autobusu v 9.00 hod. ráno
z parkoviště mezi Home Depot a Best Buy
140 Countryside Plaza, Countryside, IL 60525
Na ulici LaGrange směrem na jih mezi 55th Street
a Joliet Road po pravé straně

v 11.30 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svaté zpovědi
oběd individuálně v místní kafeterii

ve 2.00 hod. odpoledne
česká mše svatá v dolním kostele
a po ní pobožnost v kapli Panny Marie v bazilice

Cena autobusového zájezdu: \$ 30.00

Bližší informace a přihlášky:

Mons. Dušan Hladík - Telefon (708) 255 5117
Libuše Bučková - Telefon (708) 354 7707

Mons. Dušan Hladík a krajané z České misie

Jana Krček, dcera s rodinou

Oslavy 100. výročí založení Československa v Chicagu

Chicago a americký Středozápad sehrály při vzniku naší novodobé státnosti klíčovou roli. Bez pomoci Charlese Crana, místních Čechoameričanů a dalších přátel by Československo zřejmě nevzniklo. Generální konzulát České republiky v Chicagu ve spolupráci s hlavním sponzorem Českou zbrojovkou a dalšími partnery připravuje sérii akcí, které připomenou slavné příběhy, které obnovení naší státnosti na druhé straně Atlantiku provázely. V rámci oslav v Chicagu vystoupí Česká filharmonie, držitel Grammy českého původu Jim Peterik, Petr Janda, vokální kvarteto The Swings, Marta Jandová, Jan Smigtmator, Jiří Helán a další umělci. Zahájena bude původní výstava „Carving Destiny“ (Tesání osudu), která představí díla tří slavných českých výtvarníků. Alfons Mucha, Albín Polášek a Vojtěch Preissig měli silné vazby k Chicagu a svou tvorbou také pomáhali budovat Československo. Oslavy se budou konat ve dnech 28. – 30. 9., a poté 3. – 4. 11. 2018. Hlavní galavečer se uskuteční v Den české státnosti, 28. 9. a mezi jeho čestnými hosty budou zástupci rodin a institucí, které se o vznik Československa zasloužili. Menu pro hlavní galavečer a také týdenní prezentaci české kuchyně připraví členové národního týmu kuchařů a cukrářů ČR Petr Vlášek a Tomáš Popp. Plánovány jsou pietní akty u památníku Tomáš Garrigue Masaryka v areálu Chicagské univerzity a na Českém národním hřbitově, zřejmě největším českém hřbitově na světě.

Zásluhy Chicaga o vznik ČSR

Tomáš Garrigue Masaryk poprvé přicestoval do Chicaga v roce 1902, a to na pozvání rektora Chicagské univerzity Williama Harpera a chicagského průmyslníka a filantropa Charlese Crana. Sérii jeho zdejších přednášek financovala Cranova nadace. Při této návštěvě a poté v roce 1907 TGM přednášel o „české otázce“ také na dalších významných fórech a především získal představu o rozsahu a významu místní krajské komunity. Když v roce 1914 TGM zahájil kampaň za vytvoření Československa, mohl se na své česko-americké přátele obrátit se žádostí o pomoc. Dá se říci, že finanční náklady na vznik Československa nesli na svých bedrech právě američtí krajané. Do konce roku 1918 poskytli TGM přibližně 1,5 milionu dolarů. Následně „své“ nové republiky v průběhu roku 1919 zaslali materiální a finanční pomoc dokonce v hodnotě 7 milionů dolarů. Přibližně čtyřicet tisíc Čechoameričanů také na výzvu TGM vstoupilo do americké či československé armády.

Tomáš Garrigue Masaryk byl přesvědčený, že Spojené státy budou mít klíčové slovo při rozhodování o poválečném uspořádání Evropy. K rozhodujícím jednáním do Washingtonu cestoval v roce 1918 napříč USA. Pokoušel se získat co největší pozornost amerických médií, a zvýšit tak podporu pro vytvoření Československa u americké veřejnosti. Chicago, v té době zřejmě po Praze druhé největší české město, jej v tomto směru rozhodně nezklamalo. Dne 5. května 1918 přišlo TGM do centra města přivítat 200 tisíc příznivců. O tomto datu ještě po mnoho desetiletí psalo v krajských publikacích jako o „neslavnějším dni v dějinách českého Chicaga“.

Tim však historická role Chicaga rozhodně nekončila. Na pomoc přátel z této části Spojených států se mohl TGM spolehnout i ve Washingtonu. Ústřední roli sehrával už poněkolkáté Charles Crane. Crane významně finančně i jinak podporoval prezidentské kampaně Woodrowa Wilsona a byl jeho váženým poradcem. Profesora Masaryka prezidentovi – profesorovi Wilsonovi představil jako „nejvýznamnějšího slovanského vůdce světa a jednoho z pultu předních státníků.“ Prezident Wilson profesora Masaryka opakovaně přijal a víme, jakému závěru se nakonec ohledně vzniku Československa

přiklonil. Dodejme, že při jednáních o „československé otázce“ s prezidentem Wilsonem a dalšími představiteli americké administrativy TGM podporovala i řada krajanů ze Středozápadu, např. kongresmar Adolf Sabath z Chicaga a soudce Nejvyššího soudu USA Louis Brandeis z Kentucky. A toto je jen zlomek „české“ chicagské historie.

Široká podpora projektu – zapojení českých firem

Rád zdůrazňuji, že 100. výročí vzniku Československa je nejvýznamnějším výročí v naší moderní národní historii. Je také příležitostí poděkovat našim krajanům a dalším přátelům, bez jejichž pomoci bychom se před sto lety neobešli. Jsem vděčný spouště podporovatelů, kteří mi většinou sami nabídli pomoc, protože význam oslav vnímali stejně. Zvláštní poděkování patří hlavněmu sponzorovi oslav České zbrojovce. Dalšími sponzory jsou chicagský investor v České republice Magellan Corporation a Polské aerolinie LOT. Mezi české firmy, které oslavy podporují, patří také Budvar, Česká mincovna, Bohemia Paper, R. Jelínek, Granát, Lechovické víno, Mattoni, a pivní značky Praga a Lev. K hlavním partnerům oslav patří také agentura CzechTourism a především krajské spolky a instituce v chicagské oblasti, včetně České misie, Česko-amerického komunitního centra, Pražského výboru Mezinárodního programu partnerských měst Chicaga a Ústředny moravských spolků. Při příležitosti výročí se uskuteční také doprovodné prezentace, semináře a společenské akce, jejichž cílem bude podpora působení českých firem na americkém trhu.

Čestní hosté oslav

Mezi čestnými hosty hlavního galavečera budou Charlotta Kotíková, pravnučka prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka, Diana Crane a Frances Crane Manson, pravnučky Charlese Crana a vnučky Frances Crane, manželky Jana Masaryka, Anton Cermak Kerner, vnuk chicagského starosty Antonína Čermáka, Marcus Mucha, pravnuček Alfonse Muchy a mnozí další. Pozvání přijala také Eva Hanková Neugebauerová, která se stala jedním ze symbolů první Československé republiky díky společnému vyobrazení s TGM na legendární poštovní známce a nyní žije v Michiganu. Galavečer se uskuteční v historických sálech Union League Club of Chicago, na jehož pozvání se prezident Masaryk do Chicaga naposledy vrátil a vystoupil před nejlivnějšími Chicagany pouhých osmnáct dní před vznikem Československa. Zúčastní se jej zástupci vedení tohoto historického klubu. Mezi hosty z řad chicagské akademické obce nebudou chybět vysocí představitelé věhlasné Chicagské univerzity a také Benedictine University, založené v roce 1887 českými imigranty. Oslavy podporuje i řada dalších amerických osobností českého původu. Nechybí mezi nimi herečky Kim Novak (film Vertigo) a Anna Chlumsky (film My Girl, či seriál Veep), astronaut James Lovell (ztvárněný Tomem Hanksem ve filmu Apollo 13), či rocková hvězda Jim Peterik (autor hitu Eye of the Tiger). Osobní účast na galavečeru přislíbili rovněž aktuální členové hokejového týmu Chicago Blackhawks Jan Rutta a David Kämpf, a bývalý hokejista a nyníjší ambasador České zbrojovky pro americký trh Bobby Holík.

Milí čtenáři Hlasů národa, děkuji Vám za zájem o oslavy 100. výročí založení Československa v Chicagu. Vážím si možnosti Vás na stránkách posledních tištěných novin vydávaných v USA v češtině oslovit. Přeji Vám krásný zbytek léta a na jeho sklonku se s Vámi budu těšit na oslavách na viděnou!

Bořek Lizec, generální konzul ČR v Chicagu

Bližší informace najdete a vstupenky na pořádané akce můžete objednat na:

www.czechcentennialchicago.cz

Gaudete et exsultate (3)

Apoštolská exhortace papeže Františka

Kapitola IV.

NĚKOLIK CHARAKTERISTIK SVATOSTI V NYNĚJŠÍM SVĚTĚ

110. V širokém rámci svatosti, jak ji podávají blahoslavenství a Mt 25,31-46, bych rád poukázal na některé charakteristiky či duchovní výrazy, jež jsou podle mého soudu nezbytné pro porozumění životnímu stylu, ke kterému nás volá Pán. Nezdržím se výkladem prostředků posvěcování, které známe: různé metody modlitby, drahocenné svatosti eucharistie a smíření, přinášení obětí, různé formy zbožnosti, duchovní vedení a mnohé jiné. Poukážu jenom na některé aspekty povolání ke svatosti, jež, doufám, zaznějí znovu zvláštním způsobem.

111. Charakteristiky, které chci ozřejmit, nejsou úplným výčtem modelů svatosti, ale zachycují pět velkých projevů lásky k Bohu a k bližnímu, jež považují za obzvláště důležité vzhledem k určitým rizikům a omezením dnešní kultury, v níž se projevuje nervózní a vznětlivá úzkostlivost, která nás rozptyluje a oslabuje; negativita a smutek; pohodlná, konzumní a sobecká omrzelost; individualismus a četné formy falešné spirituality, jež nevedou k setkání s Bohem a dominují nynějšímu religióznímu trhu.

Snášlivost, trpělivost a mírnost

112. První z těchto velkých charakteristik: zůstat soustředěni a upevnění v Bohu, který miluje a podpírá. Na základě této vnitřní pevnosti je možné snášet a vydržet protiklady, životní peripetie a také agrese druhých, jejich nevěrnost a defekty: „Jeli Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Řím 8,31). Toto je zdroj pokoje, který vyjadřuje světec svými postoji. Na základě této niterné solidnosti je svědectví svatosti v našem uspěchaném, nálado-
vém a agresivním světě tvořeno trpělivostí a stálostí v dobrém. Je to věrnost lásky, protože, kdo se spoléhá (*pistis*) na Boha, může být věrný (*pistós*) také bratrům, neopouští je v těžkých momentech, nenechává se strhnout úzkostí a zůstává nablízku druhým, i když mu to nepřináší bezprostřední uspokojení.

113. Svatý Pavel vybízel římské křesťany, aby „nikomu neodpláceli zlým za zlé“ (srov. Řím 12,17), „nezjednávali si svoje právo sami“ (v.19), „nedopustili, aby je zlo přemohlo“, nýbrž „přemáhali zlo dobrem“ (srov. v.21). Tento postoj není výrazem slabosti, nýbrž pravé síly, protože Bůh sám „je pomalý ke hněvu, ale veliký svou mocí“ (Nah 1,3). Slovo Boží nás napomíná: „Daleko ať je od vás každá zahorklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhání a všechny druhy špatnosti“ (Ef 4,31).

114. Je nezbytné bojovat a mít se na pozoru před našimi agresivními a egocentrickými náklonnostmi, aby nezapustily kořeny: „Ani když se rozhněvate, nenechte se strhnout ke hříchu“ (Ef 4,26). I v okolnostech, které nás deptají, můžeme vždycky hodit kotvu úpěnlivé prosby, která nás přivede k opětovnému spočinutí v Božích rukou a přiblíží ke zdroji pokoje: „O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby

v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky“ (Flp 4,6-7).

115. I křesťané mohou mít účast na sítích verbálního násilí prostřednictvím internetu a v různých oblastech či prostorech digitální výměny. Dokonce v katolických médiích lze překročit meze, tolerovat nactiutrhání i pomluvy a stavět se mimo jakoukoli etiku a respekt vůči dobré pověsti druhých. Tak nastává nebezpečný dualismus, protože na těchto sítích se říkají věci, které by nebyly tolerovány ve veřejném životě, a vynořuje se snaha kompenzovat vlastní nespokojenost hněvivým vybíjením si touhy po pomstě. Je příznačné, že někdy se pod záminkou obrany jiných příkázání zcela přehlíží to osmé: „Nevydáš křivé svědectví“ a nelítostně se ničí pověst druhých. Tam se zcela nekontrolovaně ukazuje, že jazyk je „svět zla“ a „zapaluje celý náš život, protože je sám zapalován peklem“ (Jak 3,6).

116. Vnitřní pevnost je dílem milosti a chrání nás, abychom se nedali strhnout násilím, které proniká sociální život, protože milost zhasí marnivost a ztišuje srdce (*prautes*). Svatý neplýtvá svou energií hořekováním nad omyly druhých, je schopen přejít mlčením defekty bratří a vyhnout se verbálnímu násilí, které ničí a týrá, protože nemá za to, že mu přísluší být vůči druhým tvrdý, nýbrž je spíše pokládá „za lepší než je sám“ (Flp 2,3).

117. Neprospívá nám shlížet shůry dolů, brát na sebe roli nelitostných soudců, považovat druhé za nehodné a neustále poučovat. To je subtilní forma násilí. (Existuje mnoho forem šikano-
vání, které, ačkoli se tváří elegantně, uctivě, ba dokonce velice duchovně, způsobují veliké škody sebeúctě druhých.) Svatý Jan od Kříže navrhol něco jiného: „Vždycky se raději nech poučovat ode všech, než abys sám chtěl poučovat třeba i jen toho, kdo je nejmenší ze všech“ (Výstrahy, 13). A dodával radu na zahánění démona: „Těš se z dobra jiných jako ze svého vlastního a chtěj, aby ve všech věcech dostávali přednost před tebou, a to vše s upřímným srdcem a daleko zaženeš ďábla a budeš mít radost v srdci. A tohle se snaž uplatňovat ještě víc u těch, kdo ti jsou nejméně milí; a věz, že nebudeš-li to takhle provádět, nedospěješ k opravdové lásce k bližnímu ani v ní nepokročíš“ (*tamt.*).

118. Pokora může v srdci zapustit kořeny jedině skrze ponížení. Bez něho není pokory ani svatosti. Jestliže nejsi s to snést a obětovat nějaké to ponížení, nejsi pokorný a nejsi na cestě ke svatosti. Svatost, kterou Bůh dává své církvi, přichází skrze ponížení Jeho Syna. Toto je cesta. Ponížení tě vede k připodobnění Kristu, je nevyhnutelnou součástí následování Krista: „Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích“ (1 Petr 2,21). On ukazuje pokoru Otce, který se poníží, aby putoval se svým lidem, snášel jeho nevěrnost a reptání. Z tohoto důvodu měli apoštolové po svém ponížení „radost, že směli pro Ježíšovo jméno trpět příkoří“ (Sk 5,41).

119. Nemám na mysli jenom násilné situace mučednictví, ale také každodenní ponižování, které někteří snášejí kvůli zachování své rodiny, anebo když o sobě nechtějí mluvit a raději

chválí druhé, než aby vyvyšovali sebe, vybírají si méně brilantní zaměstnání a někdy dokonce rádi přijímají nespravedlnost, aby ji obětovali Pánu: „Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu“ (1 Petr 2,20). Neznamená to chodit se svěšenou hlavou, být málomluvný a stranit se společností. Někdy právě ten, kdo je svobodný od sobectví, může laskavě diskutovat, dovolávat se spravedlnosti nebo bránit slabé před mocnými, i když to bude mít negativní dopad na jeho image.

120. Neříkám, že ponížení je příjemné, protože to by byl masochismus, ale že jde o cestu napodobování Ježíše a růstu ve sjednocení s Ním. To je nesrozumitelné na přirozené rovině a svět takovou nabídku zesměšňuje. Je to milost, o kterou musíme úpěnlivě prosit: „Pane, až přijdou ponížení, pomoz mi pocítit, že jdu za tebou a jsem na tvou cestě.“

121. Tento postoj předpokládá srdce zklidněné Kristem, svobodné od jakékoli agresivity, jež plyne z příliš velkého já. Toto zklidnění způsobené milostí nám umožňuje uchovávat vnitřní jistotu a odolávat, vytrvávat v dobrém „i kdybych šel temnotou rokle“ (Žl 23,4) anebo „když se proti mně utáboří vojsko“ (Žl 27,3). Upevnění v Pánu, Skále, můžeme zpívat: „Usínám klidně, sotva si lehnu, vždyť ty sám, Hospodine, dáváš mi přebývat v bezpečí“ (Žl 4,9). Vposledku je Kristus „naš pokoj“ (Ef 2,14) a „vedl naše kroky na cestu pokoje“ (Lk 1,79). On sdělil svaté Faustíně, že „lidstvo nenalezne pokoj, dokud se neobráti s důvěrou k mému milosrdenství“ (Deníček. Boží milosrdenství v duši, 300; KN 2001, str.165). Nepodleháme tedy pokušení hledat vnitřní jistotu v úspěších, prázdných potěšeních, v ovládnutí druhých nebo společenském věhlasu: „Pokoj vám dávám“, ale „ne ten, který dává svět“ (Jan 14,27).

Radost a smysl pro humor

122. Co bylo doposud řečeno, nevede k závěru, že světcův duch je plachý, smutný, zatrpklý a melancholický, anebo má málo energie. Svatý je schopen žít radostně a se smyslem pro humor. Neztrácí realismus, osvěcuje druhé pozitivním duchem a je plný naděje. Být křesťanem přináší „radost, jakou dává Duch svatý“ (Řím 4,17), protože „milování lásky nutně přináší radost. Kdo totiž miluje, je sjednocen s milovaným [...] Lásku proto následuje radost.“ (Summa theologiae, I-II, q.70, a.3). Přijali jsme krásu Jeho Slova „v mnohém soužení, s radostí Ducha svatého“ (1 Sol 1,6). Dovolíme-li Pánu, aby nás vyprostil z našeho krunýře a změnil náš život, pak budeme moci realizovat to, o čem žádal svatý Pavel: „Radujte se stále v Pánu, opakujte: Radujte se!“ (Flp 4,4).

123. Proroci ohlašovali Ježíšovu dobu, v níž žijeme, jako zjevení radosti: „Jásej a plesej“ (Iz 40,9): „Radostně se veselte, hory, neboť Hospodin těší svůj národ, smilovává se nad ubožáky“ (Iz 49,13); „Hlasitě zajásej, síónská dcero, zaplesej, dcero jeruzalémská, hle tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu“ (Zach 9,9). A nezapomeňme na Nehemiášovu exhortaci: „Nebud'te zarmoucení, neboť radost z Hospodina je vaše síla!“ (Neh 8,10).

124. Maria, která dokázala odhalit novost, kterou přinesl Ježíš, řekla: „Můj duch jásá!“ (Lk 1,47) a Ježíš sám „zajásal v Duchu svatém“ (Lk 10,21). Když procházel, „zástup se radoval“ (Lk 13,17). Po Jeho vzkříšení se tam, kam přišli Jeho učedníci, všichni „převelice radovali“ (Sk 8,8). Ježíš nám dává jistotu: „Vy budete sice zarmoucení, ale váš zármutek se obrátí v ra-

dost. [...] Ale zase vás uvidím a vaše srdce se bude radovat, a vaši radost vám nikdo nevezme“ (Jan 16,20.22). „To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila“ (Jan 15,11).

125. Vyskytnou se tvrdé chvíle, kříže, ale nic nemůže zničit nadpřirozenou radost. „Přizpůsobuje se a přetváří a vždycky zůstává alespoň paprskem světla, který se rodí z osobní jistoty, že jsme nekonečně a nade vše milováni“ (Evangelii gaudium, 6). Je to vnitřní jistota, klid plný naděje, jež nabízí duchovní útěchu, která je nesrozumitelná podle světských kritérií.

126. Radost je zpravidla doprovázena smyslem pro humor, což je evidentní např. u sv. Tomáše Mora, u sv. Vincence de Paul či sv. Filipa Neriho. Rozmrzelost není znamením svatosti: „Vzdal starost ze svého srdce“ (Kaz 11,10). Je toho tolik, co nám Pán „hojně poskytuje k užívání“ (1 Tim 6,17), takže někdy je smutek spojen s nevděčností a uzavřeností v sobě, až ztrácíme schopnost uznání Božích darů. (Doporučuji modlitbu sv. Tomáše Mora: »Dopřej mi chuť k jídlu, Pane, a také něco, co bych jedl, dej mi zdravé tělo, Pane, a nauč mě s ním zacházet. Dej mi zdravý rozum, Pane, ať vidím dobro kolem nás, ať se hříchem nevydším a napravit jej umím včas. Dej mi mladou duši, Pane, ať nenaříká, nereptá, dej, ať neberu moc vážně své pošetilé malé já. Dej mi, prosím, humor, Pane, a milost, abych chápal vtip, ať mám radost ze života a umím druhé potěšit. Amen.«).

127. Svojí otcovskou láskou nás Bůh vybízí: „Synu, když něco máš, využij to k vlastnímu dobru“ (Sir 14,11.14). Chce, abychom byli pozitivní, vděční a nekomplikovaní: „V den dobrý užívej dobra [...] Bůh učinil člověka přímého, ten však vyhledává samé smyšlenky“ (Kaz 7,14.29). V každé situaci je třeba udržovat flexibilního ducha a jednat jako svatý Pavel: „Naučil jsem se být spokojen s tím, co právě mám“ (Flp 4,11). Tak žil svatý František z Assisi, který se uměl dojmout z vděčnosti nad kouskem tvrdého chleba anebo šťastně chválit Boha za pouhý vánek, který se dotýkal jeho tváře.

128. Nemluvíme o konzumistické a individualistické radosti, jež je tak často obsažena v některých kulturních zkušenostech dneška. Konzumismus totiž srdce pouze zatěžuje; může poskytnout příležitostná a přechodná potěšení, ale nikoli radost. Mám na mysli spíše onu radost, která se prožívá ve společenství, jež se sdílí a dává účast, protože „blaženější je dávat než dostávat“ (Sk 20,35) a „Bůh miluje radostného dárce“ (2 Kor 9,7). Bratrská láska zvětšuje naši schopnost radosti, protože nás uschopňuje těšit se z dobra druhých: „Radujte se s radujícími“ (Řím 12,15). „Máme radost z toho, když my jsme slabí, jen když vy jste silní“ (2 Kor 13,9). Když se však „soustředíme hlavně na své potřeby, odsuzujeme se k životu, ve kterém je málo radosti“ (Amoris laetitia, 110).

Odhodlání a horlivost

129. Svatost je zároveň *parresia*: odhodlání a evangelizační rozlet poznamenávající tento svět. Umožňuje to sám Ježíš, když nám jde vstříc a klidně a pevně opakuje: „Nebojte se“ (Mk 6,50). „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28,20). Tato slova nám umožňují kráčet a sloužit v postoji, jenž se vyznačuje odvahou, kterou Duch svatý vzbudil v apoštolech, když je přiměl hlásat Ježíše Krista. Odhodlání, nadšení, smělost v řeči, apoštolská horlivost – to všechno je obsaženo ve slovu

parresia, kterým Bible vyjadřuje také svobodu života, který je otevřený, plný ochoty ve vztahu k Bohu i bratřím (srov. *Sk* 4,29; 9, 28; 28,31; 2 *Kor* 3,12; *Ef* 3,12; *Žid* 3,6; 10,19).

130. Blahoslavený Pavel VI. zmínil jako jednu z překážek evangelizace právě nedostatek *parresie*: „nedostatek horlivosti je tím horší, poněvadž vzniká v našem nitru“ (*Evangelii nuntiandi*, 80; Stojí za povšimnutí, že Pavel VI. vnitřně spojuje radost s *parresii*. A stejně jako si posteskl nad „nedostatkem radosti a naděje“, tak naopak zdůrazňuje „sladkou a útěchuplnou radost ze šíření evangelia“, jež se pojí k vnitřnímu rozletu, který nikdo a nic nemůže udusit, poněvadž svět nemůže přijmout evangelium „od hlasatelů smutných a malomyslných“). Častokrát nás to strhává, abychom zůstali na pohodlném břehu. Pán nás však volá, abychom zajeli na hlubinu a spustili síť (*Lk* 5,4). Vyblízí nás, abychom dali svůj život do jeho služeb. Když přilneme k Němu, najdeme odvahu dát všechny svoje charismata do služeb druhých. Kéž bychom vnímali, že nás nutí Jeho láska (srov. 2 *Kor* 5,14), a spolu se svatým Pavlem řekli: „Běda, kdybych nehlásal evangelium!“ (1 *Kor* 9,16).

131. Pohledme na Ježíše. Jeho hluboký soucit nebyl projevem soustředěnosti na sebe, nebyl ochromující, plachý či stydlivý jako se nezřídka stává nám, nýbrž zcela naopak. Byl to soucit, který Jej nutil vyjít ze sebe a mocně zvěstovat, posílat a udílet poslání uzdravovat a osvobozovat. Uzejme svoji slabost, ale nechme Ježíše, aby ji uchopil do svých rukou a poslal nás. Jsme křehcí, ale poklad, který neseme, činí velikými nás, a může učinit lepšími a šťastnějšími ty, kteří jej přijímají. Odhodlání a apoštolská odvaha jsou pro misijní poslání rozhodující.

132. *Parresie* je pečeti Ducha, svědectvím autenticity zvěsti. Je to jistota, jež nám umožňuje chlubit se evangeliem, které hlásáme. Je to oblažující a nezdolná důvěra ve spolehlivého Svědka, jehož věrnost nám dává jistotu, že nás „nic neodloučí od Boží lásky“ (*Řím* 8,39).

133. Potřebujeme podnět Ducha, abychom nebyli ochromeni strachem a kalkulem a nezvykli si chodit jenom v bezpečných hranicích. Pamatujme, že to, co zůstává uzavřeno, zatuchne a přivodí nám nemoc. Když byli apoštolové pokoušeni dát se ochromit strachem z nebezpečí, začali se společně modlit a prosit o *parresii*: „Pohleď, Pane, jak vyhržují! Dej svým služebníkům, aby tvoje slovo hlásali s veškerou odvahou“ (*Sk* 4,29). A odpověď bylo, že „když skončili tuto modlitbu, otrásl se to místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem svatým, takže s odvahou hlásali Boží slovo“ (*Sk* 4,31).

134. Jako Jonáš v sobě stále nosíme latentní pokušení utéci na bezpečné místo, které se může jmenovat různě: individualismus, spiritualismus, uzavření do mikrosvětů, závislosti, zabydlenost, omílání zavedených schémat, dogmatismus, nostalgie, pesimismus, utíkání se k předpisům. Někdy s obtížemi opouštíme území, která známe a jsou přístupná. Nicméně, mohou nastat těžkosti jako bouře, velryba anebo červ, který nahlodá ricinový keř, takže vyschne, a Jonáš je vystaven větru a slunci. A stejně jako u Jonáše mohou tyto těžkosti přivádět nazpět k Bohu, který je shovívavý a chce nás vést po cestě ustavičné obnovy.

135. Bůh je vždycky novost, která nás stále pobízí k cestě a změně místa, abychom se dostali za to, co známe, na periferie a do hraničních oblastí. Přivádí nás tam, kde je lidství nejvíce raněno a kde lidské bytosti navzdory zdánlivé povrchnosti a konformismu, nadále hledají odpověď na otázku po smyslu

života. Bůh nemá strach! Nemá strach! Vždycky překračuje naše schémata a nebojí se periferií. On sám se stal periferií (srov. *Flp* 2,6-8; *Jan* 1,14). Osmělme-li se proto jít na periferie, nalezneme tam Boha. Už tam bude. Ježíš nás předchází v srdci onoho bratra, v jeho raněném těle, v jeho ztrápeném životě, v jeho temnělé duši. On už tam je.

136. Je pravda, že je zapotřebí otevřít dveře Ježíši Kristu, protože On klepe a oslovuje (srov. *Zj* 3,20). Někdy se však ptám, zda kvůli nedýchatelnému vzduchu naši sebevztáženosti nebude Ježíš klepat uvnitř nás, abychom Jej nechali vyjít. V evangeliu vidíme, jak Ježíš „chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království“ (*Lk* 8,1). Také po zmrtvýchvstání, když se učedníci rozešli všemi směry, „Pán působil s nimi“ (*Mk* 16,20). Toto je dynamika, která plyne z opravdového setkání.

137. Zvyk nás svádí a tvrdí, že nemá smysl snažit se něco měnit a že v dané situaci nelze nic dělat, protože to vždycky tak bylo a šlo to také. Ze zvyku již nečelíme zlu a dovolujeme věcem, aby se děly, jak se dějí, anebo jak někdo rozhodl, aby se děly. Dovolme tedy Pánu, aby nás přišel probudit, otrást námi v naší apatii a vysvobodit z netečnosti! Nedůvěřujeme zvykovosti, dobře otevřme oči a uši, a zejména srdce, abychom se dali pohnout tím, co se děje kolem nás, jakož i voláním živého a působivého Slova Vzkříšeného.

138. Táhnou nás příklady mnoha kněží, řeholnic, řeholníků a laiků, kteří se věnují zvěstování a službě s velikou věrností, často s nasazením života a určitě na úkor svého pohodlí. Jejich svědectví nám připomíná, že církev nepotřebuje tolik byrokratů a funkcionářů, nýbrž nadšených misionářů, stravujících se zápalem sdílet pravý život. Svatí překvapují a zaskakují, protože jejich život nás volá, abychom vyšli z poklidné a uspávající průměrnosti.

139. Prosme Pána o milost, abychom neváhali, až nás Duch pobídne učinit krok vpřed; prosme o apoštolskou odvahu předávat evangelium druhým a nečinít ze svého života muzeum vzpomínek. V každé situaci dovolme Duchu svatému, aby nám umožnil rozjímat o dějinách v perspektivě zmrtvýchvstalého Ježíše. Tak bude moci církev namísto ochabování kráčet vpřed přijímáním Pánových překvapení.

Ve společenství

140. Je velice obtížné bojovat proti vlastní žádostivosti, léčkám a pokušením démona i sobeckého světa, pokud jsme izolováni. Bombardování těmito svody je takové, že pokud jsme příliš osamoceni, snadno ztratíme smysl pro realitu, vnitřní jasnost a podlehneme.

141. Posvěcení je komunitní cesta a chodí se po ní ve dvou. Je to vidět u některých svatých komunit. V mnoha případech církev kanonizovala celé komunity, které hrdinsky žily podle evangelia anebo nabídly Bohu život všech svých členů. Pomyšleme např. na sedm svatých zakladatelů řádu servitů (Služebníků Mariiných), sedm řeholnic prvního kláštera vizitinek v Madridu, na 27 mučedníků v Japonsku, na svatého Ondřeje Taegona a jeho druhy, na svatého Rocha Gonzálese a jeho druhy. Vzpomeňme také na nedávné svědectví blahoslavených trapistických mnichů v Tibhirine (Alžírsko), kteří se společně připravili na mučednictví. Zároveň je mnoho svatých manželských párů, v nichž jsou si manželé navzájem nástrojem posvě-

cení. Žít a pracovat s druhými je bezpochyby cesta duchovního růstu. Svatý Jan od Kříže říká učedníkovi, že přišel do kláštera, aby na něm „všichni pracovali a cvičili ho ve ctnostech“ (*Výstřaha* 15).

142. Komunita je povolána vytvářet „teologický prostor, v němž každý může zakoušet mystickou přítomnost zmrtvýchvstalého Pána“ (*Vita consecrata*, 42). Společná účast na Slovu a společné slavení eucharistie nás více sbratřuje a postupně nás proměňuje v komunitou svatou a misionářskou. To umožňuje také autentickou mystickou zkušenost prožívanou v komunitě, jako v případě svatého Benedikta a svaté Scholastiky, nebo v onom vznešeném duchovním společenství svatého Augustina a jeho matky, svaté Moniky: „Když se přiblížil den, kdy měla odejít z tohoto života (tys ten den znal, ale my jsme o nevěděli), stalo se – věřím, že tvým řízením a tajuplným způsobem – že jsme jen já a ona stáli opření u jakéhosi okna, z kterého byl výhled do zahrady domu, kde jsme pobývali. [...] Ústa svého srdce jsme otvírali nebeskému proudu tvého Pramene, Pramene života, který je u tebe [...] A když jsme o ní [Moudrosti] mluvili a toužili po ní, lehounce jsme se jí dotkli celým úderem svého srdce, [takže] věčným životem [jako by byl] tento okamžik pochopení, po kterém tolik vzdycháme“ (*Vyznání*, IX, 10, 23-25).

143. Tyto prožitky však nejsou nejčastější, ani nejdůležitější. Komunitní život v rodině, ve farnosti, v řeholní či jiné komunitě je tvořen mnoha drobnými všedními detaily. Dělo se tak ve svaté komunitě, kterou tvořili Ježíš, Maria a Josef, kde se paradigmaticky zračila krása trojičního společenství. A dělo se to také v komunitním životě, který vedl Ježíš se svými učedníky a prostými příslušníky svého lidu.

144. Připomeňme si jak Ježíš vybízel svoje učedníky, aby si všímali podrobností. Zvláštního detailu, že se na slavnosti nedostává vína. Detailu, že chybí jedna ovce. Drobností, že je třeba mít zásobu oleje pro případ, že se ženich opozdí. Drobné otázky položené učedníkům, kolik mají chlebě. Detail rozdělaného ohně a ryb na roštu, když ráno očekával učedníky.

145. Komunita, která střeží drobné detaily lásky (Připomínám zejména tři klíčová slova: „dovol, děkuji, odpust“ - „vhodná slova, řečená ve správnou chvíli, chrání a živí lásku každý den“ - *Amoris laetitia*, 133), kde o sebe jednotliví členové vzájemně pečují a vytvářejí otevřený a evangelizační prostor, je místem přítomnosti Zmrtvýchvstalého, který komunitu posvěcuje podle Otcova plánu. Někdy, uprostřed těchto drobností, jsme obdarováni Pánovou láskou zkušenostmi Boží útěchy: „Jednoho zimního večera jsem jako obvykle konala svou malou službu. [...] Pojednou jsem zaslechla v dálce ladný zvuk hudebního nástroje. Představila jsem si jasně osvětlený salón, celý se třpytil zlatem. Elegančně oblečené mladé dívky si vyměňovaly navzájem poklony a světské zdvořilosti. Pak se můj pohled svezl na ubohou nemocnou, kterou jsem podpírala. Místo melodie jsem slyšela občas naříkavé zasténání [...] Nedovedu vyjádřit, co se odehrálo v mé duši. Jenom vím, že Pán ji osvětlil paprsky své pravdy, které tolik převyšovaly temný lesk pozemských slavností, že jsem nemohla věřit svému štěstí“ (*Dějiny duše, rukopis C*, 29 v-30r).

146. Narodil od tendence konzumního individualismu, který nás izoluje v přání blahobytu bez ohledu na druhé, nemůžeme cestu svého posvěcení přestat identifikovat s Ježíšovou touhou, „ať jsou všichni jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě“ (*Jan* 17,21).

Bez ustání v modlitbě

147. Nakonec, byť se to zdá samozřejmé, připomeňme, že svatost je tvořena habituální otevřeností vůči transcendenci, jež se vyjadřuje modlitbou a adorací. Světec je člověkem modlitby, který potřebuje komunikovat s Bohem. Je tím, kdo nesnáší neprodyšnou uzavřenost imanence tohoto světa, a uprostřed svého snažení a sebedarování dýchá pro Boha, vychází ze sebe chválami a rozšiřuje vlastní hranice kontemplací Pána. Nevěřit ve svatost bez modlitby, i když nemusí být nutně dlouhá anebo intenzivně pročitěná.

148. Svatý Jan od Kříže doporučoval „vždycky kráčet v Boží přítomnosti, ať skutečné, nebo představivé či sjednocující ve shodě s dílem, jemuž by odpovídala“ (*Stupně dokonalosti*, 2). Základem je touha po Bohu, jež se nějak musí projevit v našem každodenním životě. „Proto ať se snaží být vytrvalý v modlitbě a ať ji neopomíná ani uprostřed tělesných prací. A když jí, pije, mluví nebo jedná s osobami světskými nebo dělá cokoli jiného, vždycky ať touží po Bohu a jemu ať oddává své srdce“ (*Čtyř. rady řeholníkovi*, 9).

149. Aby to však bylo možné, jsou přesto zapotřebí také chvíle věnované pouze Bohu, o samotě s Ním. Pro svatou Terezi z Avily je modlitba „důvěrný vztah přátelství, častý rozhovor »mezi čtyřma očima« s Tím, od něhož víme, že nás miluje“ (*Vlastní životopis*, VIII, 5). Chtěl bych zdůraznit, že se to netýká jen několika privilegovaných, nýbrž všech, protože „potřebujeme ticho naplněné adorovanou přítomností“ (Jan Pavel II., *Orientale lumen*, 16). Důvěřivá modlitba je odpověď srdce, které se přátelsky otevírá Bohu a odmlčí se, aby naslouchalo Pánu, který promlouvá tichem.

150. V tomto ztišení je možné ve světle Ducha rozlišovat cesty svatosti, které nám předkládá Pán. Naproti tomu všechna naše rozhodnutí budou moci být pouze „dekoracemi“, které evangelium v našem životě spíše zastírají a dusí, než vyvyšují. Pro každého učedníka je nezbytné zůstat s Mistrem, naslouchat Mu a učit se od Něho, stále se učit. Pokud nenasloucháme, všechna naše slova budou pouhým hlukem, který je na nic.

151. Pamatujme, že „kontemplace tváře zabitého a vzkříšeného Ježíše znovu skládá naše lidství, rozpadlé životním soužením či poznamenané hříchem. Moc Kristovy tváře si nemáme ochočovat“ (*Promluva na V. italském církevním sněmu*, Florencie, 10.11.2015). Dovolím si tedy položit ti otázku: existují momenty, kdy se ve ztišení kladeš do Jeho přítomnosti, zůstáváš beze spěchu s Ním a necháš Jej, aby se na tebe díval? Dovolíš, aby Jeho oheň zapálil tvoje srdce? Pokud Mu nedovolíš, aby v tvém srdci živil vroucnost a jemnost a nebudeš mít oheň, jak potom budeš moci zapalovat srdce druhých svým svědectvím a svými slovy? A pokud se tváří v tvář Kristu nedokážeš nechat uzdravit a proměnit, pak pronikni do útrob Páně, vstup do Jeho ran, protože tam sídlí božské milosrdenství (srov. Sv. Bernard z Clairvaux, *Kázání na Píseň písní*, 61,3-5).

152. Nechápejme však, prosím, modlitební ztišení jako únik, který popírá svět kolem nás. »Ruský poutník«, který se bez ustání modlil, vypráví, že jej modlitba neoddělovala od vnější reality: „Když jsem někoho potkal, každý bez rozdílu se mi jevil stejně láskyhodný, jako by byl z mé rodiny. [...] Nejenom ve své duši jsem cítil toto světlo, ale také vnější svět se mi jevil krásným a půvabným“ (*Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci*, Velehrad. Refugium 2007, 41).

153. Ani dějiny nemizí. Modlitba právě proto, že se žije Božími dary, kterých se nám dostává, měla by vždycky oplývat vzpomínkami. Paměť Božích skutků je základem smlouvy mezi Bohem a lidem. Bůh chtěl vstoupit do dějin a modlitba je tkána pamětí. Nejenom paměti zjeveného Slova, nýbrž také vzpomínkami z vlastního života, z života druhých a z toho, co Pán vykonal ve svojí církvi. Je to vděčná vzpomínka, o které mluví také svatý Ignác z Loyoly v „Nazírání k nabytí lásky“, když žádá, abychom si připomínali dobrodini přijatá od Pána. Pohled na svoji historii, když se modlíš, a najdeš v ní mnoho milosrdenství. Zároveň tak nasatí tvoje vědomí toho, že tě Pán nese ve svojí paměti a nikdy na tebe nezapomíná. Potom má smysl prosit Je, aby v tvém životě osvětlil dokonce i drobné detaily, které Jemu neunikají.

154. Prosba je výrazem srdce, které důvěřuje v Boha a ví, že se bez Něho nemůže obejít. V životě věřícího Božího lidu nacházíme četné prosebné modlitby oplývající něžnou vírou a hlubokou důvěrou. Neodnímejte hodnotu prosebné modlitbě, která nám tak často rozjasňuje srdce a pomáhá, abychom s nadějí dál putovali a zápasili. Přímluvná modlitba má zvláštní hodnotu, protože je aktem důvěry v Boha a zároveň výrazem lásky k bližnímu. Někteří se z jakýchsi spiritualistických předsudků domnívají, že modlitba by měla být pouhou kontemplací Boha bez roztržitostí, jako by jména a tváře bratří byly něčím, čemu je třeba se vyhnout. Naopak. ve skutečnosti bude modlitba Bohu milejší a bude více posvěcovat, pokud se v ní budeme přímluvou snažit o plnění dvojího přikázání, které nám zanechal Ježíš. Přímluva vyjadřuje bratrský závazek vůči druhým, když do ní dokážeme zahrnout život druhých, jejich nejdrtivější úzkosti i nejkrásnější sny. O tom, kdo se velkodušně přimlouvá. Ize říci slovy Bible: „To je přítel svých bratří, který se velice modlí za lid“ (2 Mak 15,14).

155. Pokud opravdu uznáváme, že Bůh existuje, nemůžeme Mu odepírat úkon klanění, někdy mlčky, plni obdivu či oslavným zpěvem chval. Tak vyjádříme to, co zažil bl. Charles de Foucauld, když řekl: „Jakmile jsem uvěřil, že Bůh existuje, pochopil jsem, že bych měl žít pouze pro Něho“ (Lettera a Henry de Castries, 14.8.1901). Také v životě putujícího lidu se vyskytuje mnoho gest ryzí adorace jako „pohled poutníka spočívající na obraze, který symbolizuje něhu a blízkost Boha. Láska se zdrží, nazírá tajemství a ve ztišení jej okouší“ (V. generální konference episkopátu Latinské Ameriky a Karibiku, Dokument z Aparecidy, 259).

156. Rozjímavá četba Božího Slova, jež je sladší než med (srov. Žl 119,103) i „dvojsečným mečem“ (Žid 4,12), nám umožňuje zůstat v naslouchání Mistrovi, aby byl světlnou našim nohám a světlem na naší cestě (srov. Žl 119,105). Jak nám dobře připomněli biskupové Indie: „Zbožná úcta k Božímu Slovu není jen jednou z mnoha pobožností, krásnou, avšak volitelnou. Patří k jádru a samotné identitě křesťanského života. Slovo v sobě má sílu proměnit život“ (Indická biskupská konference, Závěrečné prohlášení XXI. Plenárního zasedání, 18.2.2009).

157. Setkání s Ježíšem v Písmu nás vede k eucharistii, kde Slovo dosahuje maximální účinnosti, protože je reálnou přítomností Toho, který je živým Slovem. Jediné Absolutno tam přijímá největší úkon klanění, který lze na tomto světě projevit, protože se v něm obětuje sám Kristus. A když jej svátostně přijímáme, obnovujeme s Ním svoji smlouvu a dovolujeme Mu, aby stále více uskutečňoval svoje proměňující působení.

Pokračování příště

Překlad Milan Glaser – Rádio Vatikán

Vděčná vzpomínka

S bolestí v srdci si připomínáme, že před dvěma roky byla na věčnost povolána naše milovaná manželka, maminka, babička, sestra, teta a neteř, paní

Dagmar Goliášová

Narodila se 17. listopadu 1948 v Praze.
Do USA přišla v roce 1973 a zde se provdala za Karla Goliáše a měli spolu dceru Janu a syna Roberta.
Po celý život pracovala jako stavební inženýrka.
Zemřela 30. září 2016.

Mši svatou za spásu její duše budeme obětovat
v kostele České misie v Brookfieldu
ve středu 26. září 2018 v 10.00 dopoledne.

*Milá Dagmarko, děkujeme Ti všichni za to,
co jsi pro nás ve svém životě vykonala.
Nikdy nezapomeneme.*

Děkujeme všem, kdo si na ni vzpomenete v modlitbě.

Karel Goliáš, manžel
Jana a Robert, děti s rodinami
Morgan, Kurtis a Michelle, vnoučata
Eva Klapouchová, sestra s rodinami

Modlitba za zemřelé

Dobrý Bože, ty jsi Stvořitel
a Dárce života.

Děkujeme ti za život náš
i životy našich příbuzných a přátel.

S důvěrou ti světuje naše zemřelé
a prosíme, abys je přijal
do náruče své lásky.

Ukaž jim své milosrdenství
a promiň jim jejich nedostatky.

Velkoryse je odměň za vše,
co v životě vykonali
dobrého a z lásky.

Naplň jejich víru
a přijmi je mezi vyvolené v nebi.

Odpočinutí věčné dej jim, Pane,
a světlo věčné ať jim svítí,
ať odpočívají ve svatém pokoji.

Amen.

MLADÝM

Kdo je Bůh

Jako křesťané věříme v jediného Boha, který stvořil svět i člověka „z přemíry své lásky“.

Bůh nechce zůstat inkognito nebo být uctíván jen jako nějaké pocitové „vyšší bytí“. Touží být poznáván jako ten, kdo je skutečný a dokáže v životě člověka jednat. Proto již od prvních okamžiků dějin začal k lidem promlouvat a ukazovat, kým je. Chtěl s lidmi navázat vztah důvěry a láskyplného vztahu. Toto Boží jednání je zachyceno v Bibli.

Člověk svobodně zhřešil a vzdálil se tak od Boha. Bůh mu však zůstal věrný a nepřestával mu nabízet nové cesty k obnovení vztahu. Jak čteme v Bibli, s Abrahámem Bůh uzavřel smlouvu, aby díky ní mohl jednou požehnat všem lidem. Mojžíšovi pak zjevil své jméno a dal mu Zákon. Neustále posílal proroky, aby volali k obrácení srdce a k věrnosti.

V Ježíši Kristu přišel Bůh na svět a stal se člověkem. V něm vidíme, kam dokáže zajít Boží láska: Vzal na sebe celou tíži našeho života. Na kříži na svém těle zničil naše hříchy, které nás od Boha vzdalovaly. Skrze zmrtvýchvstání přemohl smrt.

Otevřel nám tak definitivní možnost vztahu s Bohem. Jde s námi po všech cestách, v naší radosti, ale i opuštěnosti, utrpení nebo strachu ze smrti. Ve všech situacích nám znovu otevírá cestu k Bohu.

„Protože ses v mých očích stal drahým a slavným, miluji tě a dám za tebe, lidi a národy svůj život.“ (Iz 43,4)

„Neboť tak Bůh miloval svět, že da svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)

„On mě miloval a za mě se obětoval.“ (Gal 2,20)

El Greco – Kristus nesoucí kříž,
Museum Nacional d'Art de Catalunya, Barcelona

Ikona Nejsvětější Trojice, Andrej Rublev, počátek 15. století

Bůh je společenství

Bůh nežije o samotě, nýbrž sám je společenstvím. Nový zákon ukazuje, že jediný Bůh je zároveň ve třech Osobách: Otci, Synu a Duchu Svatém. Tomuto společenství říkáme Nejsvětější Trojice. Křesťané se nemodlí však ke třem bohům, nýbrž k jedinému Bohu ve třech Osobách.

„Tam, kde je láska, je toto trojité: milující, milovaný a zdroj lásky.“ (sv. Augustin)

Bůh Otec je Stvořitel a zdroj všeho. Láskyplně se ujímá svého stvoření. Ježíš měl k Otci důvěrný vztah a obracel se k němu aramejským slovem Abba, což se překládá jako „tatínku“.

Druhá božská osoba, Syn, přišla na tento svět a přijala lidské tělo. Je to Ježíš Kristus, který nás na kříži vykoupil.

Duch Svatý, který je Duchem lásky mezi Otcem a Synem, rozděluje Boží dary v srdci člověka. Udržuje v nás Boží život a umožňuje se opravdově modlit. Křesťan nalézá v Duchu Svatém hlubokou radost, vnitřní pokoj a svobodu.

„Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli znova žít ve strachu. Dostali jste však Ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče.““ (Řím 8,15)

Bůh je naplněním lidské touhy

Jako křesťané věříme a zakoušíme, že Bůh je naplněním hluboké lidské touhy po smyslu a plném životě.

„Stvořil jsi nás pro sebe a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě.“ (sv. Augustin)

Podle: www.cirkev.cz

Slova před oltářem zavazují

K padesáti letům Divadla jednoho herce

Miroslava Gabriela Částka známe z divadelních i několika filmových rolí, ale také jako řeholníka recitujícího v bílém hábitu. Byl členem několika činoherních souborů, přesto nejraději účinkoval sám. Letos si připomíná padesát let od vzniku svého Divadla jednoho herce. Úspěšně také účinkoval v krajských komunitách na mnoha místech Spojených států.

Jak jste vlastně na tuto zvláštní uměleckou formu přišel?

Název Divadlo jednoho herce není mým nápadem, o něco dříve jej vymyslel brněnský herec a režisér Rudolf Walter. Než v roce 1971 zemřel, několik let důchodu si plnil volný čas tím, že z křesla přednášel z paměti slavné monology nebo části významných dramát. U názvu jsem zůstal, ale Waltrovým pokračovatelem se být necítím, i když to někteří pamětníci uvádějí. Moje forma byla totiž od počátku hodně odlišná. Například jsem používal kostým a běžné divadelní rekvizity stejně jako hudební doprovod ke zdůraznění dramatickosti děje. A nikdy ani nešlo o prostou recitaci, nýbrž to byla vždy originální, dramaturgicky pečlivě připravená představení.

Co považujete za podstatu takové práce?

Učaroval mi mimořádně úzký kontakt s posluchačem. Kontakt je samozřejmě nutný ve všech formách divadelního umění. V

tomto případě by ale každý z posluchačů měl odcházet s pocitem, že vyprávění bylo adresováno právě jemu. Před diváky už předstoupilo mnoho osamělých herců, ale většinou zůstali u jediného díla a pak se rychle vraceli k souborům, já jsem na této formě naopak postavil celé roky své umělecké existence.

Proč jste se po roce 1989 ponořil výhradně do poezie a prózy v duchovní rovině?

K tomu mě přivedl tišnovský děkan a vzácný přítel všech umělců Mons. Josef Šindar, když mě vybil k nastudování Popelky nazaretské od Václava Renče. Premiéra se konala 5. září 1991 v brněnském kostele sv. Michala. Na úspěchu se výrazně podílela i hudba Zdeňka Pololánika, s nímž jsem rád spolupracoval i později. Výsledek mi ukázal směr duchovní umělecké cesty, ze které už nesejdu. Pokládám za štěstí, že mezi prvními diváky Popelky nazaretské byl na pražském Břevnově arcipát Anastáz Opašek. Pan převor Siostrzonek mě pak do tamního Tereziánského sálu před vnímavé farní publikum zval opakovaně. Po Popelce následoval nedokončený Exupéryho román Cítadela a další pořady připravené pro kostely, farní sály, kláštery a třeba i pro hospice.

Existuje nějaký rozdíl mezi prostředím divadla a kostela?

Herec v divadle jistě chce být také přesvědčivý a touží po dobrém výsledku své práce. Je to ale většinou jen hra na pravdu, první a často hlavní odměnou jsou záře reflektorů, potlesk a sláva. V kostele jde o úkol náročnější, protože slova před obětním stolem nemohou být nikdy prázdná a člověka velmi zavazují. Recitace v kostele, to je služba předávání úžasných hodnot, které herec sám dostal jako dar.

Škoda že jako lektora vás už v Brně není možno slyšet tak často...

Ano, rád jsem četl z lekcionářů hlavně v našem dominikánském kostele sv. Michala. Mám ten chrám velmi rád, jeho prostředí mě v mnohém oslovilo a pomohlo mi správně se orientovat v problémech života. Slyšel jsem, že řadě kněží se právě u sv. Michala dostalo pozvání k duchovnímu povolání. I já jsem tam pochopil, že moje místo je mezi laickými dominikány. Rád jsem ale býval lektorem také u brněnských minoritů nebo

v mariánském poutním kostele na Vranově. V poslední době se však musím přizpůsobovat životním okolnostem a větší část roku pobývám kvůli rodině mého syna v Praze.

Také tam rozdáváte z darů, které jste dostal od Pána?

V Praze žiju trochu svérázně - chvíli s rodinou, chvíli s církví. P. Jakub Berka, premonstrát a farář v Nebuších, mi nabídl ubytování na své faře a já to přijal. Jsme dlouholetí přátelé, kteří si navzájem rozumíme v duchovní i kulturní rovině. Už během svého působení na Svatém Kopečku u Olomouce a v Milevsku mě otec Jakub zval na svoje netradiční umělecké festivaly. A tak mu v Nebuších pomáhám pozvedat víru farníků způsobem, jaký je mi blízký a jak umím. Letos jsme pořádali postní duchovní obnovu, předtím jsem tam pomohl oživit adventní dobu i Vánoce. Při většině bohoslužeb všedních dnů jsem lektorem a pak na chvíli pospíchám za manželkou a za vnoučkem, o kterého pečuje. Naštěstí to není daleko.

Ovšem Velikonoce zůstávají výjimkou!

Ano, protože svátky utrpení a vzkříšení Pána Ježíše si nedokážu představit jinde než v Brně, konkrétně v milém kostele u kapucínů. Tam, kde jsem plných dvanáct let rád recitoval na čtvrtedních Večerech U kapucínů, přicházím už více než dvě desetiletí také jako velikonoční lektor - na čtení a pašije, někdy program obohatím i hodnotnou básní. Letos mi bratři nabídli, abych ve svém prázdném brněnském bytě nezůstal sám a během svátků s nimi v klášteře i bydlel. Tak jsem poprvé prožil triduum i se všemi denními modlitbami církve přímo v klauzuře a jsem za to vděčný. I po osmdesátce může člověka čekat nový a velmi silný zážitek.

Na které ze svých uměleckých období nejraději vzpomínáte?

Lidé většinou myslí na úspěchy a radosti mládí. U mě je to naopak. Nejlépe mi bylo v závěru méj umělecké dráhy. Konečně jsem mohl zpracovávat a šířit ryze duchovní témata, nemusel kličkovat mezi tupými cenzory, a sloužil jsem tak nejen svým posluchačům, ale i Božímu dílu. A když jsem se lidem na Moravě trochu okoukal a

Miroslav Gabriel Částek při pořadu Bůh je láska na motivy evangelia sv. Jana s hudbou Zdeňka Pololánika, který přednesl při půlnoční mši svaté v kostele Panny Marie Svatohorské v Chicagu - Ciceru o Vánocích 2006

zájem začal opadat, pomohl mi náš bývalý dominikánský provinciál, dnešní pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka. Tehdy byl biskupem v Hradci Králové, a když jsem se mu svěřil, řekl rázně: „Na nic nečekej a pojď za mnou.“ Stal jsem se tedy v jeho diecézi pastoračním asistentem a prožil tam velmi krásných šest let svého života. Zatímco na Moravě se jednalo jen o jednotlivé večery, ve východních Čechách to byly celé festivaly krásného slova. Pan kardinál na mě nezapomněl ani po letech své pražské služby a loni mi k osmdesátinám poslal nádherný dopis.

Pobýval jste také mezi krajany v Americe. Jak vás tam přijali?

Ve Spojených státech jsem byl šestkrát a nemělo to chybu. Začalo to tak, že jeden z mých diváků se dostal za oceán a náhodou se o mých pořadech zmínil duchovnímu správci české komunity v Chicagu a Mons. Dušan Hladík zpozorněl a poprvé mi zavolal na počátku roku 2004: „Přijďte a přivezte to nejlepší, co umíte, a budeme dělat exercicie.“ Pro americkou postní dobu jsme s hudebním skladatelem Leošem Kubou připravili hned čtyři pořady. Mezi ostatními krajany v USA i v Kanadě se to neutajilo, a tak mi další rok domluvili turné po Severní Americe. Chicago, Toronto, New York a znovu Chicago... Poznal jsem tam mnoho dobrých lidí, s radostí naslouchajících českému jazyku a současně vděčných za duchovní tematiku. Při dalších návštěvách jsme si s manželkou kromě herecké práce užívali také krás dalekého kontinentu a poznávali zvyky lidí v létě i o Vánocích.

Co vás za oceánem nejvíc potěšilo?

Pozornost a vděčnost publika. Pan farář Hladík měl moje pořady rád a odráželo se to i na zájmu jeho oveček. Velký úspěch jsem měl například s programem o lidickém faráři P. Štemberkovi. Na přání kardinála Duky jsem tento pořad vytvořil už dříve podle Křelinovy knihy *Každý své brnění* a nikde v Čechách mu nechyběla velká odezva. To jsem ještě nevěděl, že na okraji Chicaga je obec, kterou Američané za války z piety přejmenovali na Lidice. Každý rok se tam 10. června koná vzpomínkový akt, na který mě pozvali a kde jsem byl jako Čech i jako umělec přijat neuvěřitelně srdečně.

Máte v České republice místo, o němž byste mohl prohlásit, že je, jak se říká, vaší „srdeční záležitostí“?

Ano, je to Velké Meziříčí, rodiště mojí maminky. Tam se vracím nejraději. Například v roce 1978 jsem tam měl postupně sedm představení všech pořadů, které jsem měl tehdy na repertoáru. Ani později jsem jinde nepoznal větší přízeň publika. Znovu se tam chystám letos na podzim s jedním ze svých nových pořadů, který se jmenuje *Zastav se a uvažuj*. Pravidelnou práci jsem skončil v roce 2012, když jsem dovršil 75 let svého života. Když mě ale někdo pozve, rád přijedu i dnes. Bohužel však platí obecný trend, že zájem o mluvené slovo upadá.

Čím si to vysvětlujete?

Z působení v pražské Viole stejně jako z brněnské poetické vinárny Múza vím, jak velký byl před desítkami let, navzdory totalitě, zájem o poezii. Byli to hlavně mladí lidé, kteří plnili budovy divadel a síně s uměním. A nejen to - oni se uměli také vzájemně radostně a slušně bavit! Dnes lidé o poezii nestojí, málo čtou, a zatímco čile mailují nebo si posílají SMS, od srdce si pohovoří jen sporadicky. Ať nastoupí do dopravního prostředku nebo krácejí přes louku plnou květů, nejsou už spolu, ale jen vedle sebe. A každému z ucha kouká drát. Poslouchají hudbu, jejíž kvalitě nerozumím. Ale to už je můj problém...

A jak vás uspokojuje dnešní pojetí činoherního divadla?

Musím přiznat, že mu také moc nerozumím. Poznal jsem Krejču, Radoka, Macháčka, Pleskota a bezpočet dalších velkých umělců. Všichni nějak hledali a nacházeli v konkrétním dile jeho podstatu, ryzí myšlenku. Možná se o to tvůrci dramatických představení snaží i dnes. Hlavně ale hledají způsob, jak se odlišit, jak diváka šokovat, vyrobit co nejvíce nestandardních scén, které s lidmi otřesou. A ten jazykový projev! Ne-

Miroslav Gabriel Částek v pořadu Boží domácnost se musí uklízet, na motivy knihy Bruce Marshalla Plná slávy, 28. června 2008 v Ciceru v USA

dávno jsme se po letech vypravili na Shakespeara Macbetha. Herce stálo představení hodně sil, to ano. Rvali se, vykřikovali, zmateně pobíhali, ale text - mluvím o slovech snad největšího dramatika - spadl až na poslední místo. I když jsme seděli hned ve třetí řadě, většinou nebylo vůbec rozumět, co kdo na jevišti říká. Ne, nejsem ještě hluchý! Buďto je tedy něco špatně, nebo - jak říkám - už přestávám divadlu rozumět...

Václav Staud
Podle Katolického týdeníku
12. - 18. června 2018

* * *

MIROSLAV GABRIEL ČÁSTEK (nar. 1937) je herec s nezapomenutelným sytým barytonem a od roku 1991 laický člen dominikánského řádu. Po absolutoriu na JAMU v roce 1962 se stal stálým členem činoherního souboru Státního divadla Brno. O čtyři roky později přešel do Divadla E. F. Buriana v Praze, kde působil od května roku 1968. Poté se ve svobodném povolání zaměřil na formu divadla jednoho herce. Mezi roky 1976 a 1981 byl kromě toho členem poetické vinárny Viola v Praze a od roku 1986 do jara 1990 přišlo druhé angažmá v činohře Státního divadla Brno. Poté už plnil jen své nové poslání při hlásání viry zejména v kostelích a s diváky se dělil o poklady světové i domácí duchovně orientované literatury. V tomto oboru sám dramaturgicky připravil více než padesát původních premiér. Také jeho manželka Jana Hlaváčková patřila mezi přední brněnské herečky a po roce 1989 působila jako docentka na JAMU.

Moravské Toskánsko

Nezvyklým názvem Moravské Toskánsko je v poslední době nazývána oblast nacházející se v širokém okolí jihomoravského města Kyjova. V polovině měsíce června by člověk tady, uprostřed polí, mohl očekávat tak nejvýše traktor a místního farmáře. K vašemu překvapení v tu dobu na polních pčšinách a na úzkých asfaltovaných vozovkách potkáte spěchající Indy, Japonce, Číňany, Poláky, Slovinci a spousty dalších cizinců obtěžkaných stativy a nejnovější fotografickou technikou. Buďte vítáni v kraji, který se pomalu, ale jistě, začíná řadit mezi novodobé divy světa!

Jak se jihomoravská pole stala známými po celém světě? Nejdříve zapůsobili místní fotografové, kteří svou práci mohli díky internetu prezentovat světu. Jedním z velkých propagátorů místní krajiny je vynikající místní fotograf Radek Severa, který má v této nádherné lokalitě také svoji vinici. Samozřejmě není sám, vynikajících krajinářů zde žije mnoho. Sláva moravských polí ležících mezi Svatobořicemi a Šardicemi se pak roznesla např. díky fotografickým serverům jako je 500px.com, na nichž své fotografie prezentují miliony amatérů i profesionálů z celého světa.

Znalost místních polí pak začala přesahovat pouze specializované fotografické kruhy. Tak kupř. jeden z nejznámějších cestovatelských magazínů světa, Conde Nast Traveller, řadí jihomoravská pole v posledních letech na tradiční seznam 50ti nejkrásnějších míst světa. Jihomoravská pole v něm figurují mezi takovými turistickými atrakcemi, jako jsou pyramidy v egyptské Gize, italské Benátky, levandulová pole ve francouzské Provence, anebo národní park Serengeti v Tanzanii. A v tomto případě už nejde jenom o tipy pro fotografy, ale také o cenná doporučení pro běžné turisty.

Název Moravské Toskánsko vznikl proto, že zdejší krajina trochu připomíná skutečné Toskánsko v Itálii. Ve skutečnosti to ale není tak úplně pravda. Zatímco v Toskánsku jsou opravdové kopce, tady jde spíše o terénní vlny. Krajina Moravského Toskánska tak trochu připomíná mořské vlnobití. Ale na mnohem menším prostoru se v ní dá najít mnohem více různých fotografických motivů než v italském Toskánsku. Ideální sezonou pro fotografování je jaro a podzim. Velmi žádané jsou fotografie pořízené při nízkém podvečerním slunci...

*Podle internetové práce Tomáše Vocelky
připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

SOKOL: A Strong Mind in a Sound Body

Miroslav Tyrš
ry to quash Sokol and its ideals.

Founded in Prague in the Czech region of Austria-Hungary in 1862 by Miroslav Tyrš and Jindřich Fügner, SOKOL, which means falcon in English, is a gymnastics organization established upon the principle of a strong mind in a sound body. The Sokol movement spread throughout various Slavic countries and made its way to the United States in the late 1800's. Its solid principals still live on despite the attempts by oppressive regimes throughout history

Miroslav Tyrš, the founder of the first Sokol, remained its leader until his death in 1884. Born Friedrich Emanuel Tirsch into a German-speaking family in 1834, Tirsch was educated at the University of Prague majoring in philosophy. In the early 1860s he immersed himself in Czech nationalism and even changed his name to the Slavic form Tyrš. Tyrš combined his background working as a therapeutic gymnastics trainer with the nationalist ideologies he had been exposed to in Prague and thus the idea of Sokol was born.

Many original participants were members of the Young Czechs Party. One of the most influential members included Prince Rudolf von Thurn-Taxis. Prince Rudolph was one of the founders of the Czech arts society Umělecká Beseda in Prague (1863). He supported Czech writers such as Božena Němcová, Vítězslav Hálek and Karolína Světlá, and Czech composers which included Antonín Dvořák and Bedřich Smetana. Smetana composed the opera *Braniboři v Čechách* at Rudolf's estate in Niměřice.

In subsequent years, the growing of the Sokol movement and its national pride did not go unnoticed by the government. The authorities of Austria-Hungary continually monitored the movement but Sokol's honorable reputation continued to thrive and it wasn't long until Sokol members were known by most as the "Czech national army".

In 1882, the first Slet was held. *Slet* derives from the Czech word for "a flocking of birds" understandable since its symbol is a falcon. 1,572 various Sokols got together and performed routines taught in their individual Sokol that when put together became a grand display of movement. Eventually Sokols spread across Central Europe together with other Slavic movements such as Pan-Slavism. The first and subsequent slets grew to include an elaborate welcoming ceremony at the train station, mass demonstrations, gymnastic competitions, speeches, and theatrical events all open to members of any Sokol.

During the 1890s Sokols revised their programs to include adolescents, youth, and women. The second Slet was held in 1891 with over 5,000 Sokols participating, a leap of almost 3,500 more Sokols in less than 10 years. A third Slet held in 1895 resulted in the congress of the Sokol union laying out its progressive new trajectory on St. Wenceslas Day (September 28). Its leaders favored to continue to provide more accessible forms of training, focusing less on competition and more on the idea of people's gymnastics balancing mental as well as physical education. The fourth Slet held in 1901 encompassed 11,000 Sokols! With extensive international participation, including that of Poles, Ukrainians, Slovenes, Croats, Russians, Bulgarians, Serbs, the French and Americans, the fourth Slet incorporated the first appearance of women. In 1912 the first All-Slavic Slet was held. Augustine

The tent Sokol slet in 1938 in Prague

Ocenasek of the Ministry of Health and Education was so impressed by the regimented display he witnessed that he remarked, "When the thunder comes and the nations rise up to defend their existence, let it be the Sokol clubs from which the cry to battle will sound." Sadly, things would soon become just that, a battleground. Two years later, with the assassination of Franz Ferdinand, came the commencement of World War I. After the onset of World War I, the Sokols were disbanded. After the end of WWI, the sovereign state of Czechoslovakia was "born" in October of 1918. Sokol flourished between the two World Wars and its membership grew once more. The first two presidents of Czechoslovakia, T.G. Masaryk and Eduard Beneš, were members of Sokol. In 1930 Sokol consisted of 630,000 members. While World War II was looming Sokols held another Slet consisting of 350,000 Sokols on the eve of the Munich Agreement in 1938. With the Nazi occupation of Czechoslovakia on March 15, 1939 Sokol was forcibly and brutally banned and many members were sent to concentration camps as the Sokol ideal of nationalism would not be tolerated by the newly formed Nazi occupied Protectorate of Bohemia and Moravia.

Members of Sokol who emigrated from Czechoslovakia set up small Sokol groups abroad. This Sokol migration began even before Czechoslovakia became a nation in 1918 but heightened as a result of the World Wars and the Communist suppression. Bohemian, Moravian, and Slovak immigrants and Czech-American citizens started the American Sokol Organization in St. Louis Missouri in 1865, only three years after the first Prague Sokol. Units quickly formed and by 1878, the United States had 13 Sokol chapters. By 1937, American Sokol membership increased with members in cities such as New York City, New Jersey, Pittsburgh, Chicago, Detroit, Cleveland, Oakland, Iowa, Minnesota, Nebraska, Oklahoma and others.

After World War II Sokols held one more Slet in 1948 before they were once again suppressed, this time by the Communists. The Communist Party tried to replace the tradition of slets with mass exercises employed for propaganda purposes and called it Spartakiad. The Sokols returned briefly during the Prague Spring of 1968. After years of suppression, the Sokol movement was reinstated once again 1990. The Slet in 1994 included 23,000 Sokols. Notwithstanding the obstacles thrown at it throughout its history, Sokol, though its popularity has greatly diminished since pre-war levels, still marches on. Currently there are over 1150 Sokol Units, and around 160,000 members in the Czech Sokol Organization with many more in the US, Canada and other nations as well. The last Sokol slet was held in July of this year in its birthplace of Prague in commemoration of the 100th anniversary in the forming of Czechoslovakia.

By Jana Krcek

Use the Right Weapons When Dealing with the Devil

In my last column, we reflected on the nature and reality of sin. In that context, St. Paul reminds us that our battle in this life is not against flesh and blood but principalities and powers, and the rulers of this present darkness (see Eph 6:12).

We find ourselves in spiritual warfare. It is crucial, therefore, to know with whom we are at war and how to prepare and fight in the battle.

Our enemy is the Evil One, the devil and the rest of the fallen angels. As we reflected in the recent column, this battle began in the Garden of Eden with the temptation of Adam and Eve, and it continues down to this day.

There are two equally distorted views when it comes to the enemy of human nature, the devil. The first is not to be aware of his existence, and the second is to give him too much attention.

First, we need to know that he exists and how he works so as not to fall prey to his traps. Those who say the devil does not exist commit this error. We need to keep the perspective and tradition of the Church, which is very clear and goes back to the time of Jesus.

Second, we should not attribute to the devil too much authority or power. He is not on par with God. There is one God who created everything out of nothing.

The devil is a creature and cannot create anything. The devil can only

manipulate already-created matter, and he is good at it.

We do not want to downplay that he is powerful and has honed his craft for a very long time. He works to instill fear, isolation, and curiosity. He wants us to be preoccupied with him, which removes our focus from God where it should be.

The devil works in multiple ways. The most common method is by temptation.

Matthew, Mark and Luke recount the temptations of Jesus before He begins His public ministry.

Temptations are common to human nature and our fallen world, Jesus shows us how to combat them without sinning.

Temptation is the ordinary activity of the evil one.

The other ways the devil works are called extraordinary demonic afflictions. In these ways, the person has opened a doorway to darkness (occult practices, unrepentant habitual mortal sin, satanic practices).

A person has engaged in a relationship with the Evil One. The resulting afflictions are obsession (attacks or manipulations of the mind), and oppression (attacks or manipulations of the body).

Demonic possession is the radical extreme by which the Evil One afflicts the mind and body.

Solemn exorcism is the prayer used when the Church asks publicly and authoritatively in the name of Jesus Christ that a person or object be protected against the power of the Evil One and withdrawn from his dominion.

Solemn exorcism can be performed only by the bishop or a priest with the permission of the bishop. Minor exorcisms may be used by any priest to help a person afflicted by the Evil One.

"Exorcism is directed at the expulsion of demons or to the liberation from demonic possession through the spiritual authority which Jesus entrusted to His Church," *the Catechism of the Catholic Church* tells us. (1673).

Exorcism is one of the many weapons of the Church in the battle against fallen angels. It flows from the mercy of God for the afflicted person and extracts them from the kingdom of darkness and brings them into the Kingdom of Light.

We should, for our part, remain in the Kingdom of Light by availing ourselves of the most potent means of protection and sanctification: the sacraments, prayer, and living a life of virtue. In this way, we have no reason to fear.

Grace is more powerful than Satan.

*By Bishop David J. Malloy
The Observer July 6, 2018*

Hora Blaník v Čechách a spící svatováclavské vojsko v obci Rudka na Moravě

Bájemí opředená hora Blaník je nevysoký, lesem porostlý skalnatý kopec (638 m n. m.). Nachází se ve Středočeském kraji, ve zvláště Vlašimské pahorkatině, 10 km jižně od města Vlašimi, na území obce Louňovice pod Blaníkem. Tato hora inspirovala české vlastence už od nepaměti. Byla pro ně místem spící síly a naděje národa hlavně v nejtěžších dobách českých dějin. U hory Blaník se scházeli čeští vlastenci, aby nabrali sílu a odhodlání k dalšímu boji za svobodu národa. Z hory Blaník byl vylomen jeden ze základních kamenů Národního divadla v Praze, poprvé otevřeného roku 1881, po ničivém požáru roku 1883. Hora Blaník inspirovala malíře, literáty i velké české hudebníky. Není to snad tím, že tradice této lokality sahá hlouběji než do časů českého národního obrození? Nesahá snad až do let panování českého knížete sv. Václava?

Hora Blaník má vlastně 2 vrcholy, oba jsou skalnaté a zalesněné. Pověst o spícím vojsku sv. Václava se vztahuje k vyššímu vrcholu, zvanému Velký Blaník. Ten byl osídlen už začátkem našeho letopočtu. Na jeho temeni, v době halštatské, stálo hradiště, opevněné dvěma řadami mohutných staveb s obezdívkou, tvořenou granitovými kameny. Zbytky tohoto impozantního opevnění, viditelné jako zaoblené valy a zasypané příkopy, je možné spatřit v okolí vrcholu Velký Blaník ještě i dnes.

Nejvyšším bodem Blaníku je malá, lidskou rukou upravená plošina. Sousedí s terasovitým útesem. Na takovém nejvyšším bodu hradišť i keltských oppid stávaly pohanské svatyně. Býval tam kamenný, nezastřešený, bohům volně přístupný oltář. Bylo to prý místo, na němž se síly země setkávají se silami nebe. Musela to být mocná svatyně, od níž branou v nedobytné kamenné hradbě vyjížděli „z hory“ válečníci s železnými meči, vojsko, kterému se nikdo v dalekém okolí nemohl postavit.

Keltská tradice pokládá některé hory za sídla „Aes Sidhe“, tedy sídla mocností hory. Na takových místech se prý ve dnech keltských svátků otevírá brána do podzemní říše. Touto branou pak mohou nadpřirozené bytosti vstupovat do našeho světa. Lidé naopak mohou vstoupit do podzemí, ale pokud se zdrží a nestihnou odejít před

zavřením brány, vyjdou z podzemí až o dalším svátku. S překvapením pak zjistí, že na zemi zatím uplynuly desítky let. A právě takové pověsti se vyprávějí o hoře Blaníku.

Vznik legendy o blanických rytířích se klade do 15. století. Tehdy mělo na jihovýchodním úpatí hory Blaník, u vesnice zvané Býkovice, dojít k bitvě. Ta se z nevysvětlitelných důvodů ze zdánlivě neodvratné porážky změnila v drtivé vítězství našich bojovníků nad nepřátelským vojskem. Toto vítězství našich je připisováno pomoci tajemných rytířů, sídlících v hoře Blaník.

Zachoval se jeden zajímavý písemný doklad ze samého počátku 15. století, který dokládá stáří blanických pověstí. Míst Jan Hus totiž ve svých kázáních už roku 1404 odsuzoval modloslužebné poutě k hoře Blaník, motivované údajnými zjeveními. Nakonec Mistr Jan Hus dosáhl arcibiskupského zákazu cest na toto pohanské místo pod trestem exkomunikace z církve.

Jeskyň s rytíři, spícími v nitru hory Blaník, se smrtelníkoví podaří navštívit jen zcela výjimečně, a ne vždy se z takové návštěvy vrátí. Pokud chcete blanické rytíře spatřit bez rizika, zajďte si do obce Rudka ležící nedaleko moravského města Kunštát. Jeskyni, obývanou spícím vojskem, zde vytesal do skály čalouník a talentovaný amatérský sochař Stanislav Rolínek. Je to unikátní umělá jeskyně, něco jako podzemní galerie, vytesaná v pískovci ve vrchu zvaném Milenka. V jeskyni naleznete svatováclavské vojsko včetně samotného knížete sv. Václava. Podle pověsti spí právě tady Blaničtí rytíři a čekají, až bude české a moravské zemi nejhůře, aby přispěli na pomoc. Prohlídka jeskyně připomíná procházku zkamenělou pohádkou. Trvá i s výkladem 15–20 minut, takže není náročná ani pro malé děti.

Jedním z prvních sochařských děl Stanislava Rolínka byla socha Jana Žižky z Trocnova, kterou vytvořil nedaleko obce Bořitov. Na základě této zdařilé práce ho pozval kunštátský starosta František Burian k vytvoření jeskyně blanických rytířů. Prvním Rolínkovým dílem v obci Rudka pak byla 14 m vysoká socha I. Československého prezidenta T. G. Masaryka. Byla vytvořena k 10. výročí vzniku Českoslo-

venské republiky. Obličej této sochy umělec tvořil podle poštovní známky, kterou měl nalepenou na lešení. Socha bývala dominantou areálu až do vzniku Protektorátu Böhmen und Mähren. Protože místní obyvatelé věděli, že nacisté sochy T. G. Masaryka ničí, Rolínkovu sochu obezdili. Brzy byl tento úkryt sochy prozrazen a Němci přikázali sochu zničit. Místní obyvatelé proto tajně sochu rozřezali na díly a znovu ji po částech uschovali. Za heidrychiády, v roce 1942, však byly úkryty prozrazeny a jednotlivé díly sochy byly rozbity. Ze sochy T. G. Masaryka do dnešní doby zbyly jenom velké boty na podstavci.

V jeskyni je Stanislavem Rolínkem vytesaná jezdecká socha sv. Václava, vstup do jeskyně střeží ležící lev. Autor živého lva údajně nikdy neviděl, vytesal ho podle obrázku v jakési knize. Traduje se, že pracoval pouze s jednoduchými pracovními nástroji, které našel doma. Nejraději prý pracoval s polovinou nůžek používaných ke střihání ovčí a s hasičskou sekerkou. Jeho talent nezůstal bez povšimnutí. Byl přijat na studia sochařství v Praze, ale dokončil pouze jeden ročník. Kvůli zhoršujícím se souchotinám (tuberkulóze) musel svá studia přerušit. Na tehdy neléčitelnou chorobu pak roku 1931 zemřel ve věku nedožitých 30 let...

Na vrchu Milenka, v nadmořské výšce 580 m, nechal kunštátský starosta František Burian postavit roku 1931 rozhlednu. Nechal ji postavit proto, aby v době hospodářské krize poskytl práci nezaměstnaným lidem z blízkého okolí. Za příznivého počasí jsou z této rozhledny vidět Pálavské (Pavlovské) vrchy nad Věstonicemi na jižní Moravě, při opačném pohledu také Kralický Sněžník v severním řetězu hor při hranicích s Polskem.

Z knihy Petra Dvořáčka:

*Posvátná místa země Koruny české
připravil Jiří Kachlík, Brno
Česká republika.*

Foto na zadní straně:

**Nahoře – Hora Blaník v Čechách
Dole – Rolínkovi Blaničtí rytíři a socha
sv. Václava v jeskyni u Rudky na Moravě**

